

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

D O N J U A N,

O F D E

S T E E N E N G A S T ;
Z A N G S P E L .

NAAR HET HOOGDUITSCH

VRY GEVOLGD,

DOOR

HENDRIK OGELWIGHT, JUNIOR.

M U Z Y K V A N

M O Z A R T .

Te A M S T E L D A M , *by*
A B R A H A M M A R S . 1804.

Met Privilegie.

De voortreffelyke muzyk van Don Juan, door den, voor de kunst te vroeg gestorven, maar door zynen te recht verkregen roem, onsterfelyken MOZART vervaardigd, trof my reeds voorlang by de uitvoering zodanig, dat ik besloot te beproeven, eene vertaling van dit zangspel te maken; dan, ik wierd in de uitvoering van dit voornemen wederhouden, door de veelvuldige aanmerkingen van dezen en genen, die my den goeden uitslag, op het Nederduitsch tooneel, als onmogelyk deden voorkomen. — Toen ik echter by ondervinding zag, dat onze bekwame tooneelisten, wanneer zy slechts behoorelyk aangemoedigd worden, voor anderen, in kunstvermogen, niet behoeven te wyken; toen ik, tot myn innig genoegen, getuige was, dat zy, die eene goede uitvoering van soortgelyke stukken, op het Nationaal tooneel, buiten het bereik onzer tooneelisten stelden, by de vertooning van het zangspel Edipus te Kolone, van hunne dwaling moesten te rug keeren, en belyden, de uitvoering, over het algemeen, in Frankryk niet beter gezien te hebben: toen wierd de lust weder in my opgewekt, om onze Nederlandsche kunstenaars gelegenheid te geven, verder hunne begaafdheden in dit vak te oefenen, en te doen zien, dat ware verdiensten by alle natiën gevonden worden. De zucht, om hiertoe mede te werken, deed my de vertaling van Don Juan ondernemen. Ik heb daarin, op het spoor van den Duitschen auteur, my niet geschoord aan de onregelmatigheid der vaerzen, waarvan sommigen een voet te kort, anderen een voet te lang zyn, en waaronder velen zonder rymklanken gevonden worden. Ik ben, even als hy, van oordeel, dat de opoffering hiervan niets is, in vergelyking van de kwetzing van de kracht, en het sprekende der muzyk, die altoos door splitzing, of
by-

byvoeging van haar eigenlyk schoon, verliest; en welke byvoeging, of splitzing, onmogelyk kan vermyd worden, indien men zich wil binden aan de juiste regelen der vaersmaat. Ik heb te meer deze opoffering goedgekeurd en nagevolgd, omdat het stuk op zichzelve, zonder de muzyk, voor de blote lezing van te weinig beduidenis is, en nimmer, dan by de vertooning, aangenaam zyn kan; en ik zeg dus met den Duitschen auteur: MOZART moet dit verantwoorden.

Het heeft my, by de onlangs pryswaardige uitvoering van dit stuk, op het Fransche tooneel, gehinderd, dat men verkozen heeft, by de verzinking van Don Juan, in den afgrond, te eindigen, en het treffelyke muzykstuk, waarmede dit zangspel eindigt, weg te laten.

Ik heb verkozen dit spoor niet te volgen; maar het stuk ten tooneele te voeren, zo als het door den beroemden componist is vervaardigd; als hebbende, myns oordeels, zyn kunstvermogen en genie niet weinig in dit laatste stuk uitgeblonken; dewyl het een overheereelyk licht, na het donkere tafereel, verspreid, en den aanschouwer en hoorder, zo wel verrukt, als aanspoort, deugd boven ondeugd te verkiezen.

Ik durf my, by voorraad, vleijen, dat de zorg van Commisfarissen van den Schouwburg, om dit stuk allen mogelyken theatralen luister by te zetten, gevoegd by de my bekende, en ten allen tyde gebleken welwillendheid en eerezucht der tooneelisten, hetzelve tot groot voordeel van den Schouwburg, en tot een aangenaam, en tevens niet onleerzaam tydverdryf voor den aanschouwer, zal doen strekken.

DE VERTALER.

C O P Y E V A N D E P R I V I L E G I E.

HET DEPARTEMENTAAL BESTUUR VAN HOLLAND doet te weeten: Alzo ons te kennen is gegeven by Commissarissen van den Stads Schouwburg te Amsterdam:

Dat der Supplianten Predecessseuren, de Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis der Stad Amsterdam, mitsgaders Regenten van den evengemelden Schouwburg, op den 1sten van November, 1787. van Hun Ed. Groot Mog. de Staaten van Holland en Westvriesland. voor den tyd van vyftien achter een volgende jaaren hadden geëbrineerd prolongatie van Octroy, om de Werken, die ten dienste van het Tooneel reeds waren gedrukt, en van tyd tot tyd noch verder in het licht gebragt en ten Tooneele gevoerd zouden worden, alleen te mogen drukken, doen drukken, uitgeeven en verkoopen, en dewyl de Supplianten de voorsz. Werken, zoo van Treur- als Blyspellen, Kluchten, als anderszins, die reeds gedrukt en ten Tooneele gevoerd waren, of in het toekomstende gedrukt en ten Tooneele gevoerd zouden mogen worden, gaarne alleen, gelyk voorheen, zouden blyven drukken, doen drukken, uitgeeven en verkoopen, ten einde dezelve, door het nadrukken van anderen, hunnen luister, zoo in Taal- als Spelkonst, niet mogten verliezen, en de tyd der Prolongatie van het voorschreven Octroy was geëxpireerd, en de Supplianten het zelve gaarne weder zagen geprolongeed:

Zoo keerden de Supplianten zich tot deeze Vergadering, eerbiediglyk verzoekende, dat het ons behaagen mogte, de Supplianten nog voor den tyd van vyftien eerstkomende jaaren, te Octroyjeeren, om, geduurende dien tyd, voorsz. Werken alleen te mogen drukken, doen drukken, uitgeeven en verkoopen, met verbod aan allen en een iegelyk, om de voorsz. Werken in het geheel of ten deele te drukken, te doen drukken, te verhandelen of te verkoopen, ofte elders nagedrukt binnen deeze Landen te brengen, uit te geeven ofte te verhandelen, op de verbeurte van alle dezelve, en zodanige boete tegen de Overtreeders, als deeze Vergadering naar haare wysheid zoude gelieven te statuereen, en hier van te verleen nader Octroy in forma.

ZOO IS 'T, dat wy de zaake en het verzoek voorsz. overgemerkt hebbende, ende genegen wezende ten verzoeke van de Supplianten, uit onze rechte Weetenschap, byzondere Magt en Authoriteit, dezelve Supplianten geconsenteerd, geacordeerd en geoctroyeerd hebben, consenteeren, accordeeren en octroyeeren hunlieden by deezen, dat zy, geduurende den tyd van vyftien eerst achtereenvolgende jaaren, de voorsz. Werken, in dier voegen

gen als zulks by de Supplianten is verzocht en hier voren uitgedrukt staat, binnen den voorsz. Lande van Holland alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uitgeeven ende verkoopen, verbiadende daarom alle ende een iegelyken, de voorsz. Werken in het geheel of ten deele te drukken, naar te drukken, te doen naar drukken of te verkoopen, ofte elders nagedrukt binnen denzelven Lande van Holland te brengen, uit te geeven of te verkoopen, op verbeurte van alle de naagedrukte, ingebragte ofte verkochte Exemplaren, ende een boete van drie duizend Guldens daar en boven te verbeuren, te appliceeren een derde part voor den Officier, die de Calange doen zal, een derde part voor de Armen der plaatse, waar het Calus voorvallen zal, ende het resterende derde part voor de Supplianten, ende dit telkens zoo menigmaal als dezelve zullen worden achterhaald: alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met deezen Onzen Octroye alleen willende gratificeeren, tot verhoeding van hunne schade, door het nadrukken van de voorsz. Werken, daardoor in geenen deele verstaan, den innehouden van dien te autoriseeren ofte te advoueeren, veel min dezelve, onder onze protectie en bescherminge, eenig meerder credit, aanzien, of reputatie te geeven, neen, maar de Supplianten in cas daarinne iets onbehoorlyks zoude influëren, alle het zelve tot hunnen laste zullen gehouden wezen te verantwoorden, tot dien einde wel expresfelyk begeerend, dat, byaldien zy dezen onzen Octroye voor dezelve Werken zullen willen stellen, daarvan geene geabbrevieerde of gecontraheerde mentie zullen mogen maken, neen, maar gehouden weezen, hetzelfde Octroy in 't geheel, en zonder eenige omiffie, daar voor te drukken, of te doen drukken, en dat zy gehouden zullen zyn, een Exemplaar van de voorsz. Werken, op groot papier, gebonden en wel geconditioneerd, te brengen in de Bibliotheek van de Universiteit te Leyden, binnen den tyd van zes weeken, nadat zy Supplianten de voorsz. Werken zullen hebben beginnen uit te geeven, op een boete van zes honderd gulden, na expiratie der voorsz. zes Weeken, by de Supplianten te verbeuren, ten behoeve van de Nederduitsche Armen van de plaats alwaar de Supplianten wonen, en voorts op poene van met 'er daad verfteeken te zyn van het effect van deezen Octroye; dat ook de Supplianten, ichoon by het ingaan van dit Octroye een Exemplaar geleverd hebbende aan de voorsz. Onze Bibliotheek, by zoo verre zy gedurende den tyd van dit Octroye dezelve Werken zouden willen herdrukken met eenige Observaten, Noten, Vermeerderingen, Veranderingen, Correctien, of anders, hoe genaamd, of ook in een ander formaat, gehouden zullen zyn wederom andere Exemplaren van dezelve Werken, geconditioneerd als voren te brengen in de voorsz. Bibliotheek, binnen denzelfden tyd, en op de boeten en penaltiteit als voorschreven.

En ten einde de Supplianten deezen Onzen Consente en Octroye mogen genieten als naar behooren, lasten wy allen ende

ee.

eenen legelyken, dien het aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoud van deezen doen laten ende gedoogen, rustelyk, vredelyk en volkomentlyk genieten ende gebruiken, cesserende alle belet ter contrarie.

Gegeeven in den Haage, onder Onzen grooten Zegele hier aan doen hangen, op den negenden van November, in 't jaar Onzes Heeren ende Zaligmakers, duizend agt honderd en twee.

Het Departementaal Bestuur van Holland,

S. P. VAN SWINDEN, vt.

Ter Ordonnantie van 't zelve,

J. H. MOLLERUS.

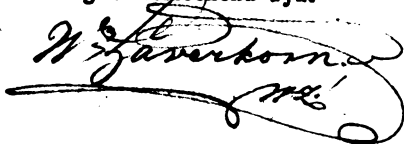
Lager stond,

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Ofsroy, ter hand gesteld by Extract Authentique, de Resolutien van de Staaten van Holland, van den 28. Juny, 1715. en 30. April 1728. ten einde om zich daar naar te reguleeren.

COMMISSARISSSEN VAN DEN STADS SCHOUWBURG hebben, in hunne voorz. qualiteit, het Recht der bovenstaande Privilegie, alleen voor den tegenwoordigen druk, van DON JUAN, OF DE STEENEN GAST, Zangspel, vergund aan ABRAHAM MARS.

Amsterdam, den 21 November, 1803.

Geen exemplaren zullen voor echt gehouden worden, dan die door den Secretaris van den Stads Schouwburg onderteekend zyn.

A large, stylized handwritten signature in black ink, appearing to read 'W. J. Zaverkorn' with a decorative flourish at the end.

P E R.

PERSONAADJEN.

DON JUAN, *een edelman.*

LEPORELLO, *zyn bediende.*

DE GOUVERNEUR, *vader* } *van donna Anna.*
DÓN OCTAVIO, *minnaar*

MASITTO, *minnaar van Zerline.*

MARTES, *een koopman.*

DONNA ANNA.

DONNA ELVIRE.

ZERLINE, *een boerenmeisje.*

EEN GERECHTSBODE.

GERECHTSDIENAARS.

BOEREN *en* BOERINNEN.

BEDIENDEN.

MUZYKANTEN.

Het spel speelt in Spanje.

DON

D O N J U A N,

O F D E

S T E E N E N G A S T ;

Z A N G S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

Het tooneel verbeeldt een straat; het is nacht.

Q U A T O R.

LEPORELLO, *alleen.*

Nimmer rust by nacht noch dag,

Niets dat vrolyk heten mag;

Weinig geld; een zware taak;

Andren gun ik dit vermaak:

Ik kan zelf den heer wel spelen,

'k Wil niet langer dienstbaar zyn.

Gy, mynheer, kunt lagchen, kwelen;

U vermaaken, of vervelen,

't Schildwachtsämpt kan my niet streelen:

Ik kan zelf den heer wel spelen,

My verveelt het dienstbaar zyn.

Maar, wie komt? Wie mag dat zyn?

Marsch, myn vriendje, marsch, verdwyn.

Donna Anna en don Juan, komen uit het huis

van den gouverneur: hy tracht zich

van haar los te maken.

A

A N-

2 D O N J U A N,

ANNA.

Ja ik waag met vreugd myn leven,
Rover, gy ontkomt my niet.

JUAN.

Zwakke vrouw, gy kunt slechts beven,
Maar uw handje houd my niet.

LEPORELLO, *ter zyde.*

Dat zal weêr iets aardigs geven,
Reken slechts op my maar niet.

ANNA.

Hoort my niemand? Op, ter wrake!

JUAN.

Zwyg, of vrees voor myne wrake!

ANNA.

Ha! verrader.

JUAN.

Wil vry beven.

ANNA.

Eer men my ter hulp komt snellen,
Raakt gy uit myn hand niet vry.

JUAN.

Eer myn toorn u neêr komt vellen,
Raad ik u verlaat myn zy!

LEPORELLO, *ter zyde.*

Wil hem maar door schreeuwen kwellen,
Des te minder hoort hy my.

*De gouverneur komt uit zyn huis; donna Anna
vliegt naar binnen.*

GOVERNEUR.

Sta af, verleider, trek uw degen!

JU-

JUAN.

Hoe, zwakke gryzaard, zo verwegen!!

GOVERNEUR.

Verachte schurk! dat zult gy zien.

JUAN, *spottende.*

Ik mag die drift wel zien.

LEPORELLO, *ter zyde.*

Nu is 't myn tyd, om spoedig te vliên.

GOVERNEUR.

Bloodaart — ontaarde — sta!

JUAN.

Bloodaart? ik?

GOVERNEUR.

Bloodaart — ja!

JUAN.

Beef vry, ras zal u uw trotschheid ontvlîen.

*Zy vechten. Don Juan treft den gouverneur,
die nedervalt.*

GOVERNEUR.

Ach, ter hulpe, red myn leven!

ô! Ik zal den doodsnik geven!

'k Voel myn krachten myn begeven:

't Bloed dat overstelpt myn hart.

JUAN, *spottende.*

Wil u nu ter rust begeven,

Vrome grysbaart, zie uw leven,

Met uw bloed, daar henen streven,

Ten loon dat gy my hebt getard.

4 D O N J U A N,

LEPORELLO, *ter zyde.*

Na 't gruwzaamst kwaad, door hem bedreven,

Noch te spotten, niet te beven:

't Is een wonder in dit leven.

My ontzinkt en moed en hart.

T W E E D E T O O N E E L.

DON JUAN, LEPORELLO.

JUAN.

Waar zyt gy, Leporello?

LEPORELLO.

Tot myn ongeluk hier. — En gy?

JUAN.

Hier ben ik.

LEPORELLO.

Wie van u beiden is dan dood? gy of de oude?

JUAN.

Zotte vraag: de oude.

LEPORELLO.

Overheerlyk! — twee uitmuntende heldendaden: de dochter mishandelen, en den vader omhals brengen.

JUAN.

Hy is oorzaak van zyn ongeluk.

LEPORELLO.

En Donna Anna, wat wilde die...?

JUAN.

Zwyg, kom met my, en maak my niet kwaad, indien gy niet wilt...

LE-

Z A N G S P E L. 5

LEPORELLO.

Ik wil volstrekt niets, mynheer! en zwyg reeds.
(*Zy verstreken.*)

D E R D E T O O N E E L.

DONNA ANNA, DON OCTAVIO;
KNECHTS, *met fakkels.*

ANNA.

Ach! myn vader is in gevaar! wy moeten hem ter
hulpe komen.

OCTAVIO.

Al myn bloed wil ik voor hem vergieten. Waar
was de booswicht?

ANNA.

Op deze plaats.

R E C I T A T I E F.

Wat schrikverwekkend beeld zweeft staag hier voor myn oogen?

Myn vader! ach, myn vader!

OCTAVIO.

Uw vader!

ANNA.

Hoe! hoog bejaard, vreesde hy den moorder niet.

Dit bloed... deze wonde... deze wangen...

Wee my! geheel met doodverw overtogen.

Ontwaak... ô myn vader... gy my verlaten...

Waar ben ik!... Ik verga.

(*Zy bezwymt.*)

A 3

OC.

6 D O N J U A N,

OCTAVIO, *tegen de bedienden.*

Spoed ras... ach, spoed ter hulp der ead'le dochter.

Verlaat haar niet — sta haar by —

Verlicht haar smart! Ach, sterk haar weder.

o Anna! — vriendin! geliefde!

Haar al te groote rouw zal haar wis doen sneven.

ANNA, *bekomenda.*

Ach!

OCTAVIO.

Zy haalt adem. Heb dank, o goede hemel!

ANNA.

Ach, myn vader!

OCTAVIO, *tegen de bedienden.*

Myn vrinden, verwydert terstond van haar oogen.

Dit schrikverwekkend voorwerp.

(*Men brengt het lyk binnen.*)

o, Myn geliefde! wil bedaren. Herstel u.

D U O.

ANNA.

Weg, weg, wil my begeven?

Roof, roof my ook het leven,

Kunt gy my niet hergeven,

Die my het leven gaf.

OCTAVIO.

Ik zal u niet begeven,

o Leven van myn leven!

Voor u stort, zonder beven,

Mijn minnaar zich in 't graf.

AN-

Z A N G S P E L.

ANNA.

Zyt gy 't? — Vergeef! de smarte
Vermant geheel myn denkskracht.
Waar is myn vader toch?

OCTAVIO.

ô Smarte!

ô, Geliefde! troost uw treurig harte.
Uw hartvriend zal ook uw vader zyn.

ANNA.

Zweer, zweer me een eedle wrake,
Voor dit vergoten bloed.

OCTAVIO.

Ik zweere — ik zweere,
By d'eer en by de liefde,
Die deugdelyk my grieft.

TE SAMEN.

Gy hoort dien eed, ô goden!
Verschaft in 't bloed der snoden
Ons wraak, rechtvaarde goden!
En troost ons droef gemoed.

(Zy gaan in huis.)

V I E R D E T O O N E E L.

DON JUAN, LEPORELLO.

(Het word dag.)

JUAN.

Nu, wat hebt gy te zeggen? Spreek.

LEPORELLO.

Geduld, de zaak is gewigtig.

A 4

JU.

3   D O N   J U A N,

JUAN.

Ik geloof het.

LEPORELLO.

Ten uiterste gewigtig.

JUAN.

Zo veel te beter, maar een einde.

LEPORELLO.

Zweer my niet kwaad te worden.

JUAN.

Ik zweer het u by myn eer; maar niets van den gouverneur.

LEPORELLO.

Wy zyn alleen.

JUAN.

Dat zie ik.

LEPORELLO.

Niemand hoort ons.

JUAN.

Verder.

LEPORELLO.

Durf ik vry spreken?

JUAN.

Voorzeker.

LEPORELLO.

Welnu; maar niet driftig te worden. Nu, hoor: ik heb zo by my zelf gedacht: als ik een mensch ware van een zeker aanzien, en ik had een' vrind, die een le-

leven leide zo, by voorbeeld, als gy, dan zoude ik my genoodzaakt vinden hem velerlei dingen aan te merken.

JUAN, *zonder veel acht op hem te slaan, en gedurig naar een vengster ziende.*

En wat zoud gy hem dan zeggen?

LEPORELLO, *stelt zich in postuur.*

Myn zeer waarde heer en vrind, zoude ik zeggen: ik zal van geen geweten spreken; ik weet dat 'er lieden zyn, die 'er geen hebben; ik wil de eer ook maar onaangeroerd laten; ik weet dat sommige 'er weinig of geen werk van maken...

JUAN.

Knaap...

LEPORELLO.

Ik spreek tot myn' vrind, en gy hebt gezworen, genadige heer, niet driftig te worden.

JUAN.

Goed: spreek dan maar verder tot uw' vrind.

LEPORELLO, *als voren.*

Maar, myn beste vrind, zoude ik vervolgen: gy zult toch zekerlyk zelf moeten bekennen, dat uw levenswyze een weinig afschuwlyk is. (*Don Juan dreigt hem.*) Met verlof, gy hebt gezworen. (*Als voren.*) Nu, zeg my toch eens zelf, (*Hoe langs hoe deftiger, doch vreesachtig.*) denkt gy uw liederlyk leven noch langer voort te zetten? en hoe lang noch? waar zal dit doe-

A 5

mens.

menswaardig leven u eindelyk brengen? — waar!!! — en ik zoude, zo hy zweeg, antwoorden: (*Hy verwydert zich van Juan.*) in de hel!!

JUAN.

Kom maar nader! uw heldhaftige hazenmoed doet my lagchen: ik zal u, tot ik iets beter te doen kryg, in den naam van uw' vrind antwoorden: wat hindert u dan zo sterk in zyn levenswyze?

LEPORELLO.

Wat? — alles! — en wel, in de eerste plaats, zyne overslechte handelwyze met ieder aartige vrouw, die hem slechts ontmoet; de moeite die hy zich geeft haar van naby te leeren kennen; de listen die hy aanwend om haar te verleiden; dat hy aan allen zweert haar te trouwen, en het volgende uur haar allen schelmsch verlaat. Wel te weten, myn vrind.

JUAN, *leunt onächtzaam op Leporelloos schouder.*

Hoe is het mogelyk alle lusten en wenschen, die in ons hart ontstaan, voor eeuwig op één voorwerp te bepalen, dat voor één oogenblik ons heeft betoverd? Zo onze vooröuderen met hunne *respectable* wederheften zich konden te vreden houden, goed voor hen; maar wy zouden, by zulke eenwige koude liefde, van verveling sterven. Onze zielen zyn verhevener; wy hebben gevoel en liefde voor alle de schoonheden, die ons in de overschoone natuur voor oogen komen.

LE-

LEPORELLO, *ter zyde.*

Lieve hemel! daar hoort wat toe!

JUAN.

Hieruit volgt, dat, als men overwonnen heeft, men niets meer heeft te wenschen; en dat, zo de lust tot nieuwe zegepraal niet geboren wierd, men welhaast van verveling zoude insluimeren. Maar laat ons niet verder gaan; uwe ooren zyn niet geschikt tot zulk een verhevene redenering: dus van wat anders.

LEPORELLO.

Het zal toch wel zo wat op hetzelfde uitkomen.

JUAN.

Hier, in een dier hulzen, zag ik gisteren een meisje, wel waardig om te kuschchen.

LEPORELLO.

En ze is tot noch vry gebleven!!

JUAN.

Ik zag haar gisteren voor de eerste maal; ik heb het ondertuschen zo ver gebragt, dat zy, om kort te gaan, my dezen morgen te huis zal brengen.

LEPORELLO.

Dat is zeker de kortste weg. — Hoe heet zy?

JUAN.

Weet ik het?

LEPORELLO.

Ik vraag het maar om haar te kunnen inschryven — hoe zal ik dat dan doen?

JU.

12   D O N   J U A N ,

JUAN.

Als in de musen-almanak: een onbekende!

LEPORELLO.

Zeer wel. — Ginds komt iemand.

JUAN.

Gaan wy ter zyde, om te *recognosceeren*. (*Zy treden achterwaards: Elvire komt op het tooneel.*)

LEPORELLO, zacht.

Is zy het?

JUAN.

Ik geloof het niet.

V T F D E T O O N E E L.

DE VORIGEN; ELVIRE, *in reisgewaad.*

A R I A.

ELVIRE.

Waar of ik wedervinde

Hem die my snood verlaat?

Dien 'k, tot myn smart, beminde,

En die my thans versmaad!

Zo ik d'ontrouwe vinde,

Die my zyn trouw verpandde,

Dan schenk ik, voor myn schande,

Hem voor altoos myn' haat.

JUAN, *ter zyde.*

Dit vrouwtje moet ik troosten,

Kom, kom, ik moet haar spreken;

Ha,

Ha, ha, zy is aan 't wenen!
Dit kan myn' moed ontsteken.

LEPORELLO, *ter zyde.*

Bevalt zy hem, zal hy haar wel met nadruk spreken.

JUAN, *nader tredende.*

Schone donna!...

ELVIRE.

Wie roept my?

JUAN.

Hemel! wat zie ik?

LEPORELLO.

[Heerlyk! — donna Elvire.

ELVIRE.

Don Juan!! — Ha! zy gy hier, nietswaardige booswicht?

LEPORELLO, *ter zyde.*

' Een schoone eertytel! 'Er ontbreekt niets meer aan, dan dat zy alle zyne streken volkomen weet.

JUAN.

Hoe! Elvire zoude my kunnen miskennen? — Neen, neen, dat kan zy niet: ook dan zelfs niet, als ik gedwongen ware haar alle de redenen van myn gedrag te moeten verzwijgen; ja, zelfs wanneer ik strafbaar schein: hare liefde, hare trouw, zal geen plaats aan den twyfel geven; zy zal my vertrouwen, en vaststellen, dat de tyd alles, alles, tot myne eer, en haar geluk, zal ophelderen.

EL-

14 D O N J U A N,

ELVIRE, *ziet hem sterk aan.*

Mensch! indien gy by eene onverwachte verrassing
noch in staat zyt te verraden...

JUAN.

Lieve donna!

ELVIRE.

Is myn twyfeling ongegrond? Gy dringt u in myn
huis, tracht my door opgesierde redenen en Hefko-
zingen te verleiden; en ontsteekt in myn schuldeloos
hart het vuur der liefde. Wreede! gy verklaart my
voor uwe gemalin, en ontheiligt het van hemel en
aarde geheiligde recht des huwlyks, door het gruw-
zaamst misdryf; na drie dagen verdwynt gy uit Bur-
gos, en levert my aan de schande, het berouw, en
het verdriet: en, tot myn straf, beminde ik u te veel.

LEPORELLO, *ter zyde.*

Zy spreekt als of het gedrukt ware.

JUAN.

En gy beklagt my niet? Daar ik, met een verflagen
hart, deze scheiding, voor weinige weken, toestem-
men moest.

ELVIRE.

Moest! waarom? wat konde u daartoe dwingen?

JUAN.

Wie staat my borg, dat donna Elvire, in haren bit-
teren argwaan, de getrouwste en zuiverste waarheid
niet voor logen zal opnemen? Spreek, Leporello,
hoe

hoe vele redenen had ik niet om zo te handelen , niet waar?

LEPORELLO.

Zeker, de sterkste redenen der waereld; want myn meester doet nooit iets zonder reden.

ELVIRE.

Welke andere redenen konde hy hebben , dan lichtzinnigheid en trouwloosheid? Doch de hemel liet my gewis u hier vinden , om u te bestraffen , en my te wreken. Doch spreek?

JUAN.

Neen, ik zal niets zeggen, deze onnozele domdōor, dien gy zeker geen verstand genoeg kunt toekennen, om u te misleiden, zal u alles verhalen.

LEPORELLO.

Ik! ik! — Ó Ik bid u om verschoning! ik ben zulk een slecht redenaar. (*Zacht, tegen Juan.*) Wat zal ik haar zeggen?

JUAN, *overluid.*

Wat gy zeggen zult? — alles, alles.

Gedurende de reden van Leporello, sluipt Juan weg; Elvire verzinkt in gedachten, en hoort weinig naar Leporello.

LEPORELLO.

Welaan dan, als het wezen moet. Toen wy noch op de hooge schoole te Salamanka waren, myne zeer achtenswaardige donna! kregen wy lessen in de philo-
so-

sophie, dat zult gy zeker weten? — Nu, 't zy zo! — En als wy nu zo over de natuur der zaken in overdenking komen, lieve hemel! dan vinden wy, dat wy in een waereld van duizenderlei wonderlyke verschynselen leven. Het is zeker aartig! maar, wie kan het helpen? Alles wat wy zien, hooren, ruiken, en zo voorts, is een verschynfel!! dus ziet gy, uit een verschynfel kan niets geboren worden dan *schyn*, en wy weten, door ondervinding, dat *schyn* bedriegt! — en — alzo — by gevolg!... (*Hy veegt zyn zweet af.*) Ja, toegestaan zynde, dat *schyn* bedriegt, zo rede- neer ik verder. Als uit een verschynfel slechts *schyn* geboren word, en de *schyn* bedriegen *moet*, zo kan men nu ook van een verschynfel niet anders verlan- gen. En nu, beschouw dan met ernst het verschyn- sel, dat ik mynheer noem.

ELVIRE, *tot zichzelve komende.*

Uw heer! Waar is uw heer?

LEPORELLO, *rondziende.*

Weg! Ja, waarachtig, hy is weg!! — Nu, daar ziet gy de proef op de som myner redenering.

ELVIRE.

Onwaardige medepligtige, van een' noch onwaar- diger bedrieger.

LEPORELLO.

Laat hem toch maar loopen. — Hy verdient uwe liefde niet; — hy verdient niet dat gy verder aan hem denkt.

EL-

ELVIRE.

Die eerlooze verraad dan myn ligtgelovig en onervaren hart!!

LEPORELLO.

Troost u toch: gy zyt en waart de eerste niet, noch zult de laatste zyn, die hy bedrogen heeft. Sla uwe oogen op dit noch al tamelyk zwaarlyvig boek; dit is een getrouw register van alle de namen zyner schoonen. 'Er is geen dorp, geen vlek, geen stad, waar hy geen meisjes zitten liet. Van hem kan men te recht zeggen:

Te elken relsje,
Een ander meisje!!

*Hy ontvouwt een dikke rol papier, waarop vele
silhouetten staan.*

A R I A.

Schoone donna, in dees weinige bladen,
Ziet gy de blyken der heldendaden,
Die mynheer in zyn leven getoond heeft;
Behaagt u 't, zo kunt gy 't zien.
Hier vierhonderd in 't broeijige Welschland;
Maar slechts honderd in 't koudere Duitschland;
In 't dartele Frankryk maar honderd en een.
Maar, maar, in Spanje kunt gy 'er zien
Reeds duizend en tien.
Zie, welk een rei van kamerkatjes,
En hoe vele burgerfchatjes!
Bovenāan staan drie prinsfessen;

B

Nu

Nu een aantal batonesfen.
 Arm of ryk, in zyde of lappen,
 Alles weet hy op te knappen,
 Alles is hem even goed.
 Met de blonden kan hy zuchten,
 Met brunetjes maakt hy kluchten;
 Hoe geleerde ook disputeeren,
 Weet hy hen steeds meer te leeren.
 In den winter zoekt hy dikken,
 Zomers weet hy zich te schikken:
 En allen dan weêr weg te geven,
 Is zyn grootste lust en leven.
 Om dit boekdeel te vermeerren,
 Laat hy van verdriet verteeren
 Duizenden van lieve schoonen,
 Die hy zag zyn min beloonen;
 En, daar hy steeds meer begeert,
 Word hy nimmermeer bekeerd.
 Laat, ô schoone! laat hem loopen,
 Want hy is uw toorn onwaard'.

Z E V E N D E T O O N E E L

ELVIRE, *alleen.*

Zo heeft my die verrader bedrogen! — Is dit het
 loon voor myne getrouwe liefde?... Maar zagt, ik
 wil myn bedrogen hart wreken, eer hy my geheel ont-
 vlugt; hy mag nu doen wat hy wil, tot my weder-
 keeren of niet, van stonden aan gevoel ik niets in my
 dan affchrik, woede en wraak.

Zy vervalt in overdenking, en staat over tot weenen.

R E-

R E C I T A T I E F.

Ach! in wat angst en zorgen,
 In welke verwarring en bekommernisse
 Voelt zich myn geest bevangen!
 Neen, neen, de wraak der almágt
 Vertoeft gewis niet lang!
 Zy treft zyn schuldig hoofd;
 En schenkt hem 't billyk loon, dat zy altoos beloofte
 Aan eedbreuk en aan moedwil:
 Verhoor myn bede en schenk my verlichting.—
 Arme Elvire, gy verlangt naar de wrake,
 En hebt noch trawen;
 Gevoelt u noch bewogen, en vol verlangen.

A R I A.

'k Zie my van d'ondankbren haten,
 Hy geeft my over aan 't verdriet;
 En, schoon hy my heeft verlaten,
 Haat myn hart hem echter niet.

Denk ik hoe hy my verachtte,
 Dan gloeit myn borst door toorn naar wraak:
 Maar wil hy weér zyn' pligt betrachten,
 Is 't vergeven my vermaak.

(*Zy gaat in huis.*)

20   D O N   J U A N,
A G T S T E   T O O N E E L.

DON JUAN, LEPORELLO.

JUAN.

Daar gaat zy heen, waarfchynlyk om in te pakken en weder naar huis te keeren. — Ha! zyt gy daar, Leporello? — Hebt gy my van haar verlost? — Wat hebt gy gezegd?

LEPORELLO.

Zeer veel goeds.

JUAN.

Veel goeds! — en daardoor kreeg zy een' afkeer voor my?

LEPORELLO.

En dan toonde ik haar dit boek, en deed haar verſcheiden namen zien. (*Hy ziet gerechtsdienaars.*)
ô Wee! ô wee!

JUAN.

Wat is 't?

LEPORELLO.

Gerechtsdienaars!...

JUAN.

Bloodaart!... zo gy my verraad.

N E G E N D E   T O O N E E L.

DE VORIGEN, DRIE GERECHTSBODEN.

GERECHTSBODE, *tegen de anderen.*

Laat my maar begaan; is hy de moordenaar, zo vang ik hem gewis... Gy kent myn ſlimheid...

JU-

JUAN.

Wien zoekt gy?

GERECHTSBODE.

Heet gy don Juan?

JUAN.

Somtyds.

GERECHTSBODE.

Somtyds!! — Hoe zo?

JUAN.

Ja, als ik zo niet heet, zo heet ik anders.

GERECHTSBODE.

Die is ook slim: dat zal moelte kosten. — Hebt gy dezen morgen ook anders geheten?

JUAN.

Dezen morgen?

GERECHTSBODE.

Ja — by eene zekere donna — in het tuinhuis.

JUAN.

Wie is die donna? — Waar is zy? — Is zy schoon? —
 o Breng 'er my dan daadlyk by!

GERECHTSBODE.

Die verstaat zyn handwerk. — Gy waart, voor het
 aanbreken van den dag, by haar, weet gy dat niet
 meer?

JUAN.

Myn geheugen is zeer zwak.

GERECHTSBODE.

Wederom sijn geäntwoord. — Weet gy ook niets van haar vader, den gouverneur, hoe hy doodgestoken is?

JUAN.

Geen woord. — Wanneer is dat gebeurd?

GERECHTSBODE.

Wel dezen morgen vroeg, even voor het aanbreeken van den dag.

JUAN.

Die gek. — Wie raadde hem zo vroeg uit te gaan?

GERECHTSBODE.

Hy is onschuldig; want hy is te vrolyk.

JUAN.

Weet men dan niet, wie hem doodgestoken heeft?

GERECHTSBODE.

Neen, daar ligt de knoop... Daarom heeft men ons uitgezonden om het uit te vinden.

JUAN.

Hm! — dat kan zulke verstandige lieden, als gy zyt, vast niet mislukken.

GERECHTSBODE.

Zo is het. — Wy weten ook reeds dat het een man, in een grooten rooden mantel gewikkeld, geweest is.

JUAN.

ô! Als gy reeds zó veel weet, kan hy u niet ontgaan.

GE.

GERECHTSBODE.

Hy is het niet, want hy draagt zulk een mantel niet; maar ik wil hem het vuur wat nader aan de fcheenen leggen. — Wat doet gy zo eigenlyk hier, mynheer?

JUAN.

Ik ga, ryde, eet, drink en flaap.

GERECHTSBODE.

Hy is zo onfchuldig als wy; want dat alles doen wy ook. — Maar uw handel, mynheer?

JUAN.

Ik dryf 'er geen.

GERECHTSBODE.

Uw ambt?

JUAN.

Ik heb 'er geen.

GERECHTSBODE.

Wat zyt gy dan?

JUAN.

Niets.

GERECHTSBODE.

Nu, dat is de eerste dien ik ontmoet, die niets is; maar gy moet toch iets zyn.

JUAN.

Een man.

GERECHTSBODE.

Wat doet gy dan hier?

B 4

JU-

JUAN.

Wat my aangenaam is.

GERECHTSBODE.

Dat is een kop van klink! — Maar waar leeft gy dan van?

JUAN.

Van myn geld.

GERECHTSBODE.

Hoe lang denkt gy noch hier te blyven?

JUAN.

Tot op het oogenblik dat ik vertrek.

GERECHTSBODE.

Daar is niets tegen te zeggen. — Wacht! nu vang ik hem vast, zo hy het is. — Hoe lang slaapt gy 's morgens?

JUAN.

Zo lang ik de oogen toe heb.

GERECHTSBODE.

Maar wanneer staat gy op?

JUAN.

Als ik uit myn bed stap.

GERECHTSBODE.

Hoe laat zyt gy heden opgestaan?

JUAN.

Te laat om den haan te hooren kraaijen, en te vroeg om het middagmaal te houden.

GE-

GERECHTSBODE.

Hy antwoord als een advocaat; hy is onschuldig. —
Zeg my, zyt gy dezen morgen niet zeer vroeg uitge-
gaan?

JUAN.

Gy dient het te weten, zo gy my gezien hebt.

GERECHTSBODE.

Maar de donna heeft het toch zo aangegeven.

JUAN.

Dan moet de donna het beter weten dan ik.

GERECHTSBODE.

Zy zegt dat gy by haar geweest zyt.

JUAN.

Zy doet gek zo het waar is, en onrecht zo het niet
waar is.

GERECHTSBODE.

Gy had haar vader vermoord.

JUAN.

Ziet gy bloed aan my? — of zie ik 'er zo moord-
dadig uit?

GERECHTSBODE.

Ja, maar de gestorvene is toch vermoord.

JUAN.

Zo laat hy u zeggen, wie het gedaan heeft — en ga
nu uw weg, mynheer.

GERECHTSBODE.

Hy is onschuldig. — Het is zeker die vreemdeling

B 5

uit

26 D O N J U A N,

nit de gouden leeuw geweest, die deze nacht vertrokken is; wy moeten hem naarzitten. (*Tegen Leporello.*)

Apropos, myn vriend, weet gy 'er niets van?

LEPORELLO.

ô Wee!!

JUAN.

Doe als ik.

GERECHTSBODE.

Hebt gy den moord ook gedaan?

LEPORELLO, *bevende.*

Ik ben dubbel te vreden als niemand my doodstaat.

GERECHTSBODE.

Die heeft geen moeds genoeg; die is ook onschuldig.

JUAN.

Weet gy nu wat gy weten wilt?

GERECHTSBODE.

Ja, wy weten dat gy onschuldig zyt.

JUAN.

Wie heeft u gezonden?

GERECHTSBODE.

Onze hooge overheid.

JUAN.

Zo zeg aan uwe hooge overheid, in 't vervolg zo nieuwsgierig niet te zyn; en zich te wachten, zulke ezels, als gy zyt, nit te zenden.

GE-

GERECHTSBODE.

Hy is onschuldig; anders zou hy zo vervloekt lomp niet zyn. — Neem het niet kwalyk, men mag toch vragen.

JUAN.

Vaart wel, mynheeren.

GERECHTSBODE.

Vaar wel; goede reis. — Dat is een kop, die is kundig.

T I E N D E T O O N E E L.

DON JUAN, LEPORELLO.

LEPORELLO.

Als de geheele rechtbank zó slim is als hunne handlangers, dan is onze hals zeker.

JUAN.

Met den eersten opslag zag ik dat het ezels waren... Doch ik hoor menschen: kom, Leporello, wy moeten een weinig ter zyde gaan, en zien wat het is.

E L F.

D O N J U A N,
E L F D E T O O N E E L.

MASITTO, ZERLINE, BOEREN en BOERIN-
NEN, *welke al dansfende en zingende*

opkomen: JUAN en LEPORELLO

zyn achter op het tooneel.

B E U R T Z A N G.

ZERLINE.

Lieve zusters, tot liefde geboren,
Maakt gebruik van uw' bloeienden tyd;
Beurt uw hoofdjes, en tracht naar 't bekoren:
Amor bescherm't u: weest dus verblyd.
Tra, la, la, tra, la, la.

De vreugde verwacht u vroeg en spaet.

C H O O R, *al dansfende.*

Tra, la, la, tra, la, la,
De vreugde verwacht ons vroeg en spaet.

MASITTO.

Lieve broeders, vol wulpschheid in 't harten,
Loopt niet staag rond, nu hier en dan daar;
Amor lagcht vrolyk om onze parten:
Hymen schenkt vreugd, bevryd van gevaar.
Tra, la, la, tra, la, la.

De vreugde verwacht u vroeg en spaet.

Het choor herhaalt, al dansfende, de twee laatste regels.

ZERLINE en MASITTO.

Laat ons het zoet des levens genieten;
Laat het kuschen ons nimmer verdrieten,
Dan wacht de vreugde ons vroeg en spaet!
Tra, la, la, tra la, la.

Het choor herhaalt als voren.

JU.

JUAN, *zagt, tegen Leporello.*

ô! Zie toch, welke fikfche, frifche boerinnetjes!
de duivel! dat zyn lieve meisjes.

LEPORELLO.

Onder zo velen zal 'er toch ook wel ééne voor my
overfchieten.

JUAN, *treed nader.*

Goeden dag, beste vrinden; laat ik u in uw vreugd
niet flooren; zingt en danst maar voort: mogelyk wel
een bruiloft?

ZERLINE.

Juist, mynheer! en ik ben de bruid.

JUAN.

Dat verheugt my: en de bruidegom?

MASITTO.

Die ben ik, om u te dienen.

JUAN.

Om my te dienen! dat noem ik als een hupfche
kaerel fpreken.

LEPORELLO, *ter zyde.*

Een candidaat voor het groote gld!!

ZERLINE.

ô! Myn Masitto is zo lief! hy heeft het beste hart
der waereld.

JUAN.

Ik ook, gelyk gy ziet. Weet gy wat, wy zullen
vrindfchap te famen maken: hoe heet gy?

ZER-

ZERLINE.

Zerline.

JUAN.

En gy?

MASITTO.

Masitto.

JUAN.

Gy woont mogelyk hier in de nabyheid?

MASITTO, *achterhoudend.*

Zo zeer naby evenwel niet.

ZERLINE.

Wat zegt gy, Masitto! slechts in het naaste dorps en zie, genadige heer! dewyl by ons geen goede herberg is, zo hebben wy ons hier een weinig vervrolykt...

MASITTO, *ter zyde, ontevreden.*

ô! Die babbelaarster.

JUAN.

Zo zyn wy noch geburen? Nu, wy zullen ook recht als goede bureu leven. — Dus, myn goede Masitto, en myn lieve Zerlintje, ik verzeker u van myne genadel (*Leporello dartelt met de andere meisjes.*) Leporello! schurk! hé! wat doet gy daár?

LEPORELLO.

Ik verzeker die lieve schepzeltjes ook myne genade.

JUAN.

Spoedig, neem hen met u; breng hen in myn paleis;

leis; geef hen chocolade, koffy, wyn, ham, en alles wat kelder en keuken in der haast opleveren kunnen; doe hen zo veel vermaak als in uw vermogen is; toon hen den tuin, de beeldengaandery, de fraaije kamers, myne ontelbare schatten van goud, zilver en juwelen: inzonderheid beveel ik u Masitto. Hebt gy my verstaan?

LEPORELLO.

Zeer duidelyk. — Kom, vrindjes, laat ons gaan.

JUAN.

Gaat, goede vrindjes: ik zal met de schoone bruid volgen.

MASITTO, *aarselende*.

Maar, uwe genade...

JUAN.

Wat wilt gy?

MASITTO.

Zerline kan zonder my niet hier blyven.

LEPORELLO.

Zyn exelentie blyft immers in uwe plaats by haar! — Wees gerust, onze genadige heer zal uwe plaats eer aan doen.

JUAN.

Vrees niets — Zerline is in de handen eens ridders. — Ga maar gerust mede: terstond ziet gy ons beide weder.

ZER-

ZERLINE.

Ga maar, lieve Masitto, vrees niets; ik ben immers in de handen eens ridders!!

MASITTO.

Juist daarom...

ZERLINE, *hem in de reden vallende.*

Moest gy niet schroomen.

MASITTO.

De hemel beware — En ik...

JUAN.

Ó! Die twist zal ras een einde hebben. — Masitto, geen woord meer! als gy niet met de anderen heengaat, zo neem u in acht — (*Hy slaat de hand aan zyn degen.*) het mogt u berouwen.

MASITTO.

Ik versta u zeer well! Heb dank, mynheer; ik ga al naar uw wil, en ben zo stom, als of 'er een slot voor myn mond zat. Nu durf ik in 't geheel niet meer twyfelden dat gy een ridder zyt; de goedheid, die gy voor my hebben wilt, bewyst het volkomen. (*Tegen Zerline.*) Ongetrouwe, gy zyt oorzaak van myn ongeluk. (*Tegen Leporello.*) Ik kom — ik kom. (*Tegen Zerline.*) Blyf maar, blyf maar: het is een pryzelyke zaak, dat de heer ridder u tot vrouw ridderin zal maken.

Allen gaan met Leporello van het tooneel.

TWAALF.

T W A A L F D E T O O N E E L.

DON JUAN, ZERLINE.

JUAN.

Eindelyk, myn schoone Zerlintje, zyn wy alleen, en van dezen domdōor bevryd; ik weet hem tam te maken, niet waar?

ZERLINE.

Maar, mynheer, het is myn bruidegom.

JUAN.

Wie? hy? — denkt gy dat een man van eer, een edelman, zo als ik my durf beroemen te zyn, dulden zou, dat zulk een lompert een aartig en bevalig meisje, als gy, voor zich alleen zoude hebben?

ZERLINE.

Ik heb hem evenwel beloofd te trouwen.

JUAN.

Kom, kom! deze belofte is van nul en van gener waarde. Gy zyt tot geen boeringefchapen: dezefchelmfche oogjes, die lieve roode lipjes, die fraaije ronde borstjes, geven u recht op een' beteren staat.

ZERLINE.

Maar, genadige heer, ik weet niet...

JUAN.

Ik zal u alles ophelderen: ik ben een ryk man, die vele jaren in de groote waereld rondgezworven heb, maar dit eindelyk moede ben. Het is altoos hetzelfde:

C

zy

zy pryzen zonder te weten wat, zy lagchen zonder vrolyk te zyn, zy eten zonder honger te hebben.

ZERLINE, *lagchende*.

Ja, ja, dat heb ik meer gehoord.

JUAN.

Dit walgt my: ik wil my op myn slot begeven, en daar in rust, de schoone natuur genieten; maar nu behoort tot de schoone natuur ook een schoon meisje, daarom zoek ik my eene vrouw, waarvan ik niets verlang, dan dat zy my, en ik haar, beminnen kan, en die vry is van al den omslag en pralery der stads dames. Gy zyt zulk een onschuldig, ongekunsteld en onbedorven schepzeltje! u kan, u wil ik beminnen! bemint gy my weder, zo zyt gy in weinige dagen myne gemalin; gy krygt eene kamenier, vele kostbare kleederen, eene statiekoets, en kunt als meesteres in het slot gebieden. Gy schud uw hoofd! gy antwoord niet! Zoud gy myne woorden mistrouwen? Myn kind, gy kwetst en beleedigt myne eer.

ZERLINE.

Ja, maar ik wilde toch niet...

JUAN.

En wat wilde gy niet?

ZERLINE.

Als eene bedrogene zitten blyven. Ik weet, dat de heeren edellieden het zelden eerlyk met de onnoozele boerenmeisjes meenen.

JU-

JUAN.

Vooroordeel van het dom gemeen! de eerlykheid
zit in onze oogen, als de adel in ons bloed; maar
kom, wy moeten den tyd niet onnut laten verloopens;
kom met my.

D U O.

JUAN.

O Schoone, wil niet vreezen
Naar myn kasteel te gaan:
Gy zult daar veilig wezen;
't Is hier niet ver van daan.

ZERLINE.

Neen, neen, ik durf 't niet wagen:
Mynе onrust waarfchouwt my;
Voelt men het hart zo jagen,
Is men van fchuld niet vry.

JUAN.

Gy, die 'k heb uitverkoren.

ZERLINE.

Mafitto waar' verloren.

JUAN.

't Verdriet zal my verteeren.

ZERLINE.

'k Weet niet waar my te keeren.

JUAN.

Kom dan, ei kom.

ZERLINE.

Welaan!

C 2

ju.

JUAN *en* ZERLINE.

Myn heil kan my bekoren.

U eeuwig te behooren

Maakt my geheel voldaan.

DE RTIENDE TOONEEL.

DE VORIGEN, ELVIRE.

ELVIRE *houd Juan met woede tegen.*

Sta, schandelyke booswicht! de hemel liêt my getuige uwer lage ongetrouwheid zyn. Noch kom ik tyds genoeg, dit onnoozele meisje uwe helsche ontwerpen te ontscheuren.

ZERLINE.

Ik ongelukkige, wat hoor ik?

JUAN, *ter zyde.*

God der liefde, sta my by! (*Zagt, tegen Zerline.*)

Dat is eene dier stads dames; zy wil my by u verdacht maken, dewyl zy my gaarne wilde trouwen. (*Zagt, tegen Elvire.*) Ziet gy dan niet, myn engel! dat ik slechts een kleine grap hebben wil?

ELVIRE.

Een grap! — ja, zeker, wreedaart! ik ken uwe grappen!!

ZERLINE.

Maar, heer ridder, is het waarheid wat zy zegt?

JUAN, *zagt, tegen Zerline.*

Dat arme ongelukkige meisje bemint my, en uit
me.

medelyden moet ik my houden als of ik haar weder beminde, anders word zy gek. Waarom moet ik, tot myn ongeluk, zulk een goed hart bezitten?

ELVIRE, *tegen Zerline.*

Wat hy u ook gezegd moge hebben, arm kind! 't is alles logen; want dit mensch spreekt niet anders.

A R I A.

Rampzaalge, hoor hem niet:
Hy stort u in 't verdriet;
Zyn hart, dat ras vergeet,
Spot met den diersten eed:
Wist gy hoe hy my griede,
En nu myn smart vergroot,
Gy koost gewis de dood
Voor zulk een liefde.

Zy vertrekt met Zerline.

VEERTIENDE TOONEEL.

DON JUAN, *vervolgens* DONNA ANNA
en OCTAVIO.

JUAN.

Ik geloof, dat de duivel zelf dezen dag een verbond tegen my gemaakt heeft. Myne beste ondernemingen worden verhinderd.

OCTAVIO, *in het opkomen tegen Anna.*

Myn waarde! alle klagten zyn vergeefs: wy moeten op wraak bedacht zyn. — Ha! don Juan,

C 3

JU-

JUAN, *ter zyde.*

Dit ontbrak 'er noch aan.

ANNA, *tegen Juan.*

Ter goeder uur vinden wy u hier: gy hebt gevoel, gy hebt een hart!

JUAN, *ter zyde.*

Wat mag de duivel haar in 't oor geblazen hebben! (*Overluid.*) Wat is 'er van uw' dienst? — Waarom doet gy my zulke vragen?

OCTAVIO.

Wy hebben uwe vrindschap noodig.

JUAN, *ter zyde.*

Nu haal ik weder adem. (*Overluid.*) Gebied slechts, vrindin! myne hand, myn degen, myn bloed, myn vermogen, alles is tot uwen dienst. Maar waarom weent gy zo bitter, myne schoone donna Anna?

ANNA.

Die onbarmhartige, die het waagde de rust onzes levens te stooren...

JUAN.

Schoone donna! droog uwe tranen, bedenk dat gy niet alleen dochter, maar ook beminde zyt. Myn yver, den schandelyken misdadigen te ontdekken, en bloedige wraak op hem te nemen, strekke u ten bewyze myner vrindschap. Veellicht vind dan de bruid van den vriend myner jeugd my waardig ook haar vriend te zyn.

V T F.

V T F T I E N D E T O O N E E L.

DE VORIGEN, ELVIRE.

ELVIRE, *tegen Juan.*

Ha! vind ik u noch hier, trouwlooze verrader?

Q U A T O R.

ELVIRE, *tegen Anna.*

Ontvlîe deez' vleiërs gladde tong,

Eer 't u te laat berouwt;

Zyn woorden zyn aan gîft gelyk,

Wee wie daarop vertrouwt.

ANNA en OCTAVIO, *ter zyde.*

Myn vrind, }
 Vrindin, } aan welk een' diepen rouw

Zie ik dees vrouw gewyd;

Hoe treft haar halfverkropte smart.

Myn ziel, die met haar schreit!

JUAN, *tegen Anna en Octavio.*

Vergunt met my dees tranen

Van meely deze vrouwe;

Haar hoofd heeft veel geleden.

Laat toch, op myne beden,

Haar hier in rust alleen.

ELVIRE.

Vertrouw dien valschen huigchlaar niet:

Blyf hier, en troost me in myn verdriet.

ANNA en OCTAVIO, *ter zyde.*

Wien toch hier 't best vertrouwd?

Haar smart komt my inwendig te treffen,

C 4

Ik

Ik wenschte haar daarvan te ontheffen;
 Wat ik gevoel kan ik niet bezeffen,
 En 't word ooit, begryplyk, door geen woorden ontvouwd.

ELVIRE, *tegen Anna en Octavio.*

Kunt gy de smart, die ik ly, wel bezeffen?
 'k Zie dat zy u meêlydend kan treffen:
 Wil door uw' troost my daarvan ontheffen;
 Gy zult door my u 't all' zien vertrouwd.

JUAN, *ter zyde.*

Welk een gevoel komt me inwendig treffen!
 Kan ik myzely' daarvan niet ontheffen!!
 Ik kan de reên daarvan niet bezeffen:

'k Duld niet dat zy haar leed hier ontvouwt.

Juan wil Anna en Octavio van het tooneel leiden.

OCTAVIO, *tegen Juan.*

Eer ik 't raadzel op zie klaren,
 Zal ik van dees plaats niet gaan.

ANNA.

Haar taal doet niet ontwaren
 Ecnig redenloos bestaan.

JUAN.

Haar strak gelaat kan 't u verklaren;
 Laat ons daarom henengaan.

ELVIRE.

'k Zal gestaag rondom u waren,
 Schoon 't my moet met smart belâen.

Zy spreekt zagt met donna Anna.

OCTAVIO.

Zy ylhoofdîg?

JUAN.

Kunt gy 't noch vragen!

AN-

ANNA.

Een verrader!

ELVIRE.

En hoe verfoeilijk!

JUAN.

o Rampzaalge!

ELVIRE.

Wee u, huigchlaar!!

ANNA en OCTAVIO.

Wie van beiden spreekt hier waar?

JUAN, tegen Anna en Octavia.

Twyfelt gy aan myne reden?

(Stil tegen Elvire.)

Stel u voor een wyl te vreden:

Gy verderft u-zelf en my.

ELVIRE.

Al zou ik my zelf verderven,

Verrader, gy zult met my sterven;

Zoud gy iets van my verwerven,

Daar ik onuitspreklyk ly.

ANNA en OCTAVIO.

'k Zie hem biddend om haar zwerven,

En zyn aangezicht befterven:

Ik mistrouw geheel zyn reden,

En acht hem van schuld niet vry.

JUAN, heeft Elvire ter zyde getrokken,

en zegt zagt tegen haar.

Ach, Elvire! thans schynt gy te willen vervullen,
hetgeen ik van uw' argwaan vreesde. Neen, Elvire
bemint my niet meer.

C 3

EL-

42 D O N J U A N,

ELVIRE.

Mensch!!

JUAN.

Geef my slechts eenige minuten gehoor in uw huis; waarlyk, het zal u zo klaar worden als de zon: eene ongelukkige gebeurtenis met eene zekere *donna* scheurde my uit uwe armen. *Hier* kan ik niet verder spreken: voor dezen keer, volg my.

ELVIRE, *na eenig bedenken.*

Welaan, ook dat noch.

JUAN.

Heb dank, δ myne geliefde! (*Tegen Anna en Octavio.*) Wy zullen binnen kort het genoeg hebben u weder te zien.

Donna Anna heeft een' geruimen tyd don Juan zeer opmerkzaam aangezien; zy verschrikt, en spreekt zagt met don Octavio.

Z E S T I E N D E T O O N E E L.

DONNA ANNA, DON OCTAVO.

R E C I T A T I E F.

ANNA.

Welk een noodlot! — ontzettend!!

OCTAVIO.

Wat ontroert u?

ANNA.

δ ! Myn waarde, ach! help, red my.

OC-

OCTAVIO.

Wees bedaard, troost u, ô myn dierbrel

ANNA.

ô Hemel! hy was 't; hy vermoordde myn' lieven vader!

OCTAVIO.

Wat hoor ik!

ANNA.

Vrind, twyfel niet.

De laatste woorden, die deze booswicht sprak,
 Zyn blik, zyn stem, ach! dit alles ontdekte my den verrader,
 Die zich in myne kamer...

OCTAVIO.

Goed! is 't mooglyk! dat, onder den geheiligden vrindschapschyn,
 Wat toch gebeurde? — verhaal 't my; ontzie niets, hoe 't ook moog
 wezen.

ANNA.

Reeds was de avond op het aardryk neêrgezonken,

Toen ik, naar gewoonte,

Door zoete hoop gestreeld, u by my verwachtte;

Met een' mantel bedekt zie ik iets komen:

Ik Vlieg op, en denk vol verlangen: „ô! daar is myn beminde!”

Wie kan myn' schrik beschryven! — Ik vind my bedrogen...

OCTAVIO.

Schriklyk!... doch verder!

ANNA.

Zwygend treed hy vast nader; slaat zyn' arm om my heen:

Ik stoot hem te rug; — hy houd my vaster: — ik roepe...

Men hoort my niet — Zyn wreevle en sterke hand

Wil my in 't schreeuwen bindren...

En met drift drukt de booswicht my aan zyn borst —

Reeds dacht ik my verloren...

O C.

OCTAVIO.

Booswicht!... En nu?...:

ANNA.

't Gevoel der eer — vertwyfling en affchrik voor het monster,
 Schonk my weér moed, gaf nieuwe krachten:
 En daardoor wierd het my mooglyk,
 Om bevend, ter dood ontfeld,
 My los te rukken.

OCTAVIO.

Dank, goón! Ach! ik herleve.

ANNA.

Van hem bevryd, roep ik, als te voren,
 Om hulp en byftand: ftraks gaat hy vliën!
 Ik vlieg hem woedend naar; zelf tot op ftraat om hem te houden:
 Rampzaalge! — Hieruit ontfproot het treurig gevecht! —
 Myn vader — wil helpen — hem beftaffen!
 Maar de booswicht, de zwakheid niet ontziende des eedleñ gryzaards,
 Vermeert zyn gruwelftukken, en doet hem sneven!

A R I A.

Gy kent den verrader!
 Hy, die my griefde,
 Ontrukte aah myn liefde
 Myn' dierbaren vader.
 „Ter wrake! Ter wrake!”
 Roept liefde — roept eere!!
 Verëenigt u faam.
 Gedenk aan uwe eeden,
 By 't bloed van myn' vader!
 Gedenk aan de goden,
 Zy hoorden uwe eeden;

Denk,

Denk, denk aan myn smarte.

Myn hartvrind, wees man,

En wreek myne smaad.

Zy vertrekt.

ZEVENTIENDE TOONEEL.

DON OCTAVIO, *alleen.*

Hoe kan ik een' edelman aan zulk een schandelyk vergryp schuldig achten? — Ik moet op middelen bedacht zyn de waarheid te ontdekken; ik gevoel, dat ik dit aan de vriendschap verschuldigd ben, en dat zy van my vordert myn' vrind te rechtvaardigen, of myne beminde te wreken. (*Hy vertrekt.*)

AGTTIENDE TOONEEL.

LEPORELLO, *vervolgens* DON JUAN.

LEPORELLO.

Het mag gaan hoe het ook wil, ik moet dien gek der gekken voor altoos verlaten; het is niet langer by hem te houden. Ha! daar is hy: zie hoe onverschillig hy nadert: men zoude zeggen, dat hy de onnoozelheid zelve ware.

JUAN.

o Myn oude getrouwe dienaar! alles gaat goed.

LEPORELLO.

o Myn kuisfche gebiedier! alles gaat slecht.

JU-

JUAN.

Hoe zo?

LEPORELLO.

Ik ga, volgens uw bevel, met den geheelen hoop boeren in huis.

JUAN.

Bravo!

LEPORELLO.

Ik doe myn best, hen met allerlei praatjes, vleijery's en logens, die ik, met *respect* te melden, zo meesterlyk van u gehoord en geleerd heb, te onderhouden.

JUAN.

Bravo! bravo!!

LEPORELLO.

Ik zeg Masitto duizenderlei dingen, om hem gerust te stellen, en alle jaloersche gedachten van hem te verwyderen.

JUAN.

Bravo! — op myne eer, *bravissimo!*

LEPORELLO.

Ik breng het zo verre, dat hutje met mutje vrolyk word, en reeds half dronken is: de eene zingt, de andere liefkoost zyn' schat, de derde blyft aan de flesch, en zo voorts. Wie denkt gy wel dat inkomt?

JUAN.

Zerline.

LE-

LEPORELLO.

Bravo! — en wie denkt gy dat met haar komt?

JUAN.

Donna Elvire!

LEPORELLO.

Bravo! bravo! — en wat meent gy dat zy van u zeide?

JUAN.

Al het kwaad dat haar in den mond kwam.

LEPORELLO.

Bravo! op myne eer bravissimo!

JUAN.

En wat deed gy?

LEPORELLO.

Ik zweeg.

JUAN.

En zy?

LEPORELLO.

Ging voort met schimpen.

JUAN.

En gy?

LEPORELLO.

Toen ik geloofde dat zy haar' gal uitgebraakt had,
nam ik haar vriendelyk by de hand; geleidde haar door
den tuin; drong haar de deur uit; sloot dien digt, en
liet haar hare lofrede op de straat eindigen.

JUAN.

Voortreffelyk! — allerliefst! — Deze zaak kan niet
be-

beter gaan. Gy hebt het werk begonnen, ik moet het volēinden. — Die boerenmeisjes gaan my te zeer aan het hart: ik wil my met hen tot in de nacht vervrolyken,

A R I A.

Open den kelder,
Wyn moet men geven;
't Vrolyke leven
Is myn vermaak.

LEPORELLO, *spreekt tusſchen de korte
ritournel.*

Goed. —

JUAN, *zingt.*
Aartige meisjes!
'k Wil met u allen;
Naar welgevallen,
Dansen met vreugd.
Tegen Leporello.

Myn deuren staan open, elk zy dus verheugd.

LEPORELLO, *als voren.*

Heerlyk!

JUAN, *als voren.*
Wil vrolyk kwelen,
Naar 't Fransch gebruik:
Laat walfen spelen,
Ook 't menuët;

Maar dat uw oog geſtaag op my let.

LEPORELLO, *als voren.*

Dat verſtaat zich.

JU.

JUAN, *als voren*,
Want, in 't gewemel,
Waag ik een kansje.

LEPORELLO, *als voren*.

Best!

JUAN, *als voren*.
Zorg dat myn schatje,
Hoe zy ook woed,
Myn' lust voldoet.

LEPORELLO, *als voren*.

Voortreflyk!

JUAN, *als voren*.
Want ik zal zorgen,
Dat gy, op morgen,
Myn fraai register
Met zes vermeert.

LEPORELLO.

Best! — opperbest! (*Zy vertrekken.*)

Einde van het eerste bedrijf.

D

TWEE.

T W E E D E B E D R Y F.
E E R S T E T O O N E E L.

*Het tooneel verbeeld een' tuin, ten einde Juans
huis, met een balkon; ter zyds lanen.*

*De boeren en boerinnen loopen door elkander, en ver-
maken zich met wandelen, praten en drinken.*

MASITTO wandelt voor op het tooneel, en is ge-
heel te onvrede: ZERLINE komt tot hem.

ZERLINE.

Masitto, hoor my! — Masitto!

MASITTO.

Raak my niet aan.

ZERLINE.

~~W~~aarom niet?

MASITTO.

Ongetrouwe! kunt gy 't noch vragen! — Zoude
ik my van uwe trouwlooze hand noch laten aanraken?

ZERLINE.

Zwyg daarvan: ik verdien zulke verwytingen van
u niet.

MASITTO.

Wat! — en gy zyt noch onbeschaamd genoeg u
onschuldig te houden! — Met een' ander' man, als
met

met my, alleen te blyven; my op onzen trouwdag te verlaten! — Het hoofd van een' eerlyk' landman met zulk eene schande te brandmerken! — Hal als het geen ergernis verwekte, zoude ik...

ZERLINE.

Maar als ik nu niets misdaan heb! als ik zyne voorstellen geweigerd heb! — Wat vreest gy? wat smaakt gy dan noch? — Stel u gerust, Masitto; hy heeft my niet eens met een vingertop aangeraakt. — Geloofst gy het niet? — Ondankbare! kom hief; scheld my, dood my, doe met my wat gy wilt; maar verzoen u dan ook weder met my.

A R I A.

Scheld vry, scheld vry uw beminde,

Daar zy alles draaglyk vinde,

Wat gy u ook onderwinde;

Mits gy haar in 't eind' vergeeft.

Laat toch af u-zelv' te kwellen;

Wil uw' spyt ter neder stellen,

Wyl Zerline voor u leeft.

(Masitto reikt haar de hand, en zy omhelzen elkander.)

Hal gy hebt me uw hand hergeven!

Nu geleide, door dit leven,

Ons de vreugd, daar elk naar streeft.

MASITTO.

Zie eens hoe die kleine karonje my weet om te draaijen! — Wy zyn toch zwakke wurmen, wy, manspersonen!

D 2

JU-

JUAN, *van binnen.*

Dat men alles tot een prachtig feest gereed make.

ZERLINE.

Ach, Masitto! Masitto! hoort gy? — des ridders stem.

MASITTO.

Welnu, wat zou dat?

ZERLINE.

Hy zal komen.

MASITTO.

Welnu, laat hem komen.

ZERLINE.

Ach! was maar ergens een gat, waardoor wy vlugten konden.

MASITTO.

Waarom vreest gy? — waarom word gy bleek? —
Ha! ik merk het reeds; gy vreest, dat ik achter uwe
streken mogt komen.

F I N A A L.

MASITTO.

Spoedig, spoedig, wil ik wyken,
Hier verborgen, kan ik kyken,
Naar de schandelyke blyken
Van zyn al te snood bestaan.

ZERLINE.

Lieve vrindje, hem te wachten,
Zou ik onvoorzigtig achten;
Want die heerschapp heeft veel krachten.
Beter is 't van hier te gaan.

MA-

MASITTO.

Hy mag komen: ik zal hem spreken.

ZERLINE.

Ach, by mannen helpt geen smeken!

MASITTO.

Blyven moet gy: met hem spreken.

ZERLINE.

Welk een finart! hier helpt geen smeken!

Gy wilt dan u-zelv' verderven?

En gy eischt, dat ik 't aanschouw?

MASITTO, *ter zyde.*

Al moest ik hier daadlyk sterven;

'k Wil haar valsheid zien, of trouw.

(*Hy gaat in een der zylanen.*)

Juan en Leporello komen op.

JUAN.

Vrolyk, vrolyk, lieve menschen!

Alles, wat gy maar kunt wenschen,

Word u, door de vreugd, gegeven;

Zy is gastvrouw op deez' dag:

Wilt maar ras ter danszaal streven,

Daar word u volop gegeven...

Hy, die 't vrolykste wil leven,

Is my 't liefst op dezen dag.

LEPORELLO en HET CHOOR.

Vrolyk, vrolyk, lieve menschen!

Wie zou beter kunnen wenschen!

Vreugde wil ons alles geven:

Zy is gastvrouw dezen dag.

(Leporello gaat al zingende met hen heen; Juan houdt Zerline te rug; zy ontkomt hem, en keert te rug; Juan, die haar onder de menigte verloor, gaat voort; doch, haar niet ziende, keert hy ook weder.)

ZERLINE.

Onder 't lommer dezer boomen,
Heb ik niets voor hem te schroomen.

JUAN, *verrast haar in het heengaan.*

Blyf toch, blyf toch, wil niet schroomen:
Waarom is het dat gy gaat?

ZERLINE, *tracht zich los te rukken.*

Ik moet voort: 'k moet elders wezen.

JUAN, *houd haar.*

Gekkerny! wil wyzer wezen.

ZERLINE.

Ik bezweer u, zie myn tranen.

JUAN.

Wy kennen zulke tranen!
Kom, in een dier donkre lanen,
Wacht u vreugd, in ryke maat.

ZERLINE.

Neen, ik ga niet in die lanen;
Ik ontvliede, en schande en smaad.

JUAN.

Slechts een wyl: ei, spaar die tranen!
Waarom uw geluk vermaad?

(Juan trekt haar naar eene der laanen, waaruit Masitto te voorschyn komt.)

JUAN.

Masitto!

MA.

MASITTO.

Ja, Masitto!

JUAN.

Verborgen? — Waarom toch?...

Op hare roode wangen
Speelt duidlyk het verlangen
Naar uwe komst tot haar,
En gy staat werkloos daar.

MASITTO.

Mynheer, ik wenschte my geluk.

JUAN.

Laat ons in vreugde leven,
Ons in 't gewoel begeven,
En volgt my met elkaër.

ZERLINE en MASITTO.

Om recht in vreugd te leven,
Zal 'k me in 't gewoel begeven,
En vliede voor 't gevahr.

*Juan gaat met hen heen; terwyl donna Elvire,
donna Anna en don Octavio van de
andere zyde optreden.*

ELVIRE.

'k Zwer, dat, naar myn vermogen,
Ik naar de wraak zal pogen...
Zyn mond is vol van logen:
En trouwloos is zyn hart.

OCTAVIO.

Hou moed, het zal gelukken,
Dat, voor zyn gruwelstukken,
Hy wrange vrucht zal plukken,
Ten loon voor onze smart.

D 4

AN-

ANNA.

Wil toch u-zelfen sparen,
 Stort u in geen gevaren,
 't Beleid moet u bewaren,
 Wyl gy een' booswicht tart.

*(Men hoort in de danszaal een menuët spelen; Leporello
 komt aan het vengster, en roept naar binnen.)*

LEPORELLO.

Mynheer, wil toch beschouwen
 Die schoon gemaskte vrouwen.

JUAN, *aan het vengster.*

'k Moet nader hen beschouwen:
 Dit gaat my naar myn' zin.

ELVIRE, ANNA, OCTAVIO.

Door, woorden, oog, en daden,
 Kwam hy zyn drift verraden.

LEPORELLO, *roept:*

Bst!.. bst! — ô schoone! kom toch in.
 Bst!.. bst! —

ELVIRE en ANNA.

Zyn deur gaat open.

OCTAVIO.

'k Begin te hopen.

LEPORELLO.

Mynheer nood u, te samen,
 Op bal, en bruiloftsfeest.

OCTAVIO.

Wie smaadt zulk eene bede?
 Komt, dat men binnen trede.

LE-

LEPORELLO, *ter zyde.*

'k Zag nooit een schoone dame,

Die weigrig is geweest.

Hy gaat binnen.

ANNA en OCTAVIO.

Ach! schenkt dit uur ons krachten,

o Godn! verlaat ons niet.

ELVIRE.

Laat ons de wraak betrachten:

Wee hem, die ons verried!

Zy gaan in het huis.

*Het tooneel verändert en verbeeld de danszaal: ter zyde
zyn twee deuren, die naar kabinetjes gaan; in den
achtergrond een orchest. Voorts eene tafel,
waarop ververschingen, enz. knechts, die
bedienen; boeren en boerinnen, die
vrolyk door elkander wemelen.*

DON JUAN, LEPORELLO, ZERLINE,

MASITTO.

JUAN.

Lieve meisjes, tot vreugde geboren!

LEPORELLO.

Hupsche knaapjes, laat vrolyk u hooren!

TE SAMEN.

Dezen dag is u vreugde beschoren:

Kom, op dien dans smaakt lekkere wyn.

D 5

JU-

JUAN.

Hé! geef thee!

LEPORELLO.

Chocolade.

MASITTO, *tegen Zerline.*

Wil toch voorzigtig zyn.

JUAN.

Geef konfyt.

LEPORELLO.

Limonade.

ZERLINE en MASITTO, *ter zyde.*

Het spel heeft hier zeer vrolyk begonnen,

De ontknoping zal ligt veel treuriger zyn.

JUAN, *tegen Zerline.*

Welk een voetje, tot dansen geboren!

ZERLINE.

Kom, gy spot!

MASITTO, *ter zyde.*

Zie! 't kan haar bekoren.

LEPORELLO, *in 't voorbygaan tegen Zerline.*

Wat middeltje! hoe dun en hoe teder!

MASITTO, *vol ongeduld ter zyde.*

Met lasten! toe, dat loopt heen en weder.

ZERLINE, *zagt.*

Myn bruidegom schynt niet wel te vreden:

't Gaat ook te verr' met hun onbescheid.

*Zy gaat vrindelyk by hem, doch hy is zeer koet.*JUAN en LEPORELLO, *ter zyde.*

De bruidegom schynt zeer ontevreden;

Hem vergaat de tederheid.

MA-

MASITTO, *tegen Zerline, die hem liefkoost.*

Streel vry, lagch maar, dartel, wrede!

Goede nacht, tederheid.

Elvire, Anna en Octavio treden binnen.

LEPORELLO.

Kom nader 't feest beschouwen:

Hier eert men schoone vrouwen.

JUAN.

Hier heerscht het goed vertrouwen,

Men ziet op de afkomst niet.

ELVIRE, ANNA en OCTAVIO.

Ons kan 't onthaal bekoren,

Dat gy zo gul ons bied.

JUAN, *tegen Leporello.*

't Muziek doe zich weêr hooren;

Men danz', gelyk te voren.

Verscheiden paren stellen zich om een menuët te dansen.

Vervolgens word'er een Engelsche dans begonnen, terwyl

anderen een walsch aanvangen; zodat, eindelyk, door

drie orchesten, drie onderscheiden muzieksukken

gespeeld worden. By de eerste-woorden van het

volgende, leid don Juan Zerline ten dans,

dicht aan de zyde van de deur waar het

kabinet is. De drie laatst ingekomen ge-

maskerde personen gaan opmerkzaam

in het rond. Masitto staat te on-

vreden, en gestadig rondziende

aan de eene zyde; terwyl Lepo-

rello, zo veel hem mogelyk is,

hem tracht bezig te houden.

JU-

JUAN, *tegen Zerline.*
 Gy kunt my het meest bekoren,
 Zerline! kom by my.

LEPORELLO.
 Vlieg luchtig op en neêr!
 ELVIRE, *tegen Anna en Octavio.*
 Zie! zy vertrouwt hem weder.

ANNA, *overluid.*
 Rampzaalge!

OCTAVIO, *zagt.*
 Wil bedaren.
 JUAN en LEPORELLO, *tegen Zerline.*
 't Gaat goed, heb ik niet mis?

MASITTO.
 Voortreflyk! — ô! gewis,
 Men kan 't niet beter klaren.
 JUAN, *tegen Leporello*
 Masitto staat verlaten.

Tegen Zerline.
 Zerlintje, myn vrindin!
 Uw danssen neemt my in.
 LEPORELLO, *tegen Masitto.*
 Hoe staat gy zo verlaten?
 Wat kan dat pruilen baten?
 Walsch met my op en neêr.

MASITTO.
 'k Zou meê in 't ronde dwalen?
 LEPORELLO.
 Gewis; leg niet te malen.

NA-

MASITTO.

Neen!

LEPORELLO.

Kom, kom! gy moet dansen.

MASITTO.

Neen, neen! ik wil niet dansen.

ANNA.

Nauw kan 'k myn drift weêrstreven.

ELVIRE en OCTAVIO.

Verberg uw gramschap meer.

JUAN, *tegen Zerline.*

Kom, volg my nu, myn boutje.

MASITTO.

Zerline!

JUAN, *als voren.*

Wees myn vrouwtje.

ZERLINE.

Rampzaalge! ach! zie my beven.

LEPORELLO.

Kom, kom! waarom te beven?

ELVIRE, ANNA en OCTAVIO.

Wat hoogst strafwaardig leven

Beschouwen wy hier t' saam!!

Gedurende deze laatste woorden, heeft Leporello, op een wenk van zyn' heer, Masitto naar de tegenövergestelde zyde gekeerd, en zich zodanig geplaatst, dat hy, zo veel mogelyk, zyn' heer voor het gezelschap verbergt. Juan neemt Zerline, op 't oogenblik dat zy by het kabinet zyn, op, en draagt haar daar in.

ZER-

ZERLINE, *in 't kabinet.*

Help my! help my! — red my! red my!

Alles is in allarm: de muziek op het toorceel

houd op; het orkest begint;

Leporello vlugt.

ELVIRE, ANNA en OCTAVIO.

'k Heb Zerlines stem vernomen.

MASITTO.

Ach! Zerline! — ach! Zerline!

ZERLINE, *van binnen.*

Laat af, booswicht!

ELVIRE, ANNA en OCTAVIO.

't Schynt van deze zy' te komen;

Breek de deur op, zonder schroomen.

ZERLINE, *binnen.*

Ach, wil my ter hulpe komen.

(Men loopt de deur open.)

ELVIRE, ANNA, OCTAVIO en MASITTO.

Ja, zie ons ter hulp gekomen.

(Juan vliegt uit het kabinet, en houdt Leporello met de eene hand, terwijl hy in de andere zyn' degen houd.

Zerline is bleek, en met loshangend hair.)

JUAN.

Die verrader! hy zal sterven,

Om het leed u aangedaan.

Sterf, ontmenschte! —

LEPORELLO, *geknield.*

Ach, wees genadig.

JU-

JUAN.

Lieve onschuld, zo te verraên.

LEPORELLO.

Zo jong te sneven,

Wil my vergeven!

OCTAVIO, *terwyl hy en de vrouwen hunne maskers afnemen.*

ô Bespaar die listen vry!

OCTAVIO, ELVIRE en ANNA.

Hoop niet meer ons te bedriegen,

Uwe straf is haast naby.

JUAN.

Hoe! Elvire!

ELVIRE.

Ja, Elvire! —

JUAN.

Don Octavio!

OCTAVIO.

Wel te weten.

JUAN.

'k Moet belyden.

ALLEN, *behalven Juan en Leporello.*

Wil uw misdaên vry belyden,

Want zy zyn ontelbaar groot:

Snoodaart! ja, gy moogt vry beven,

Zie ter wraak ons herwaarts streven,

Elk van ons dingt naar uw leven;

Ja, wy zweeren uwe dood!

JU-

JUAN en LEPORELLO.

'k Zie ter wraak hen herwaarts streven!

Zonder moed $\left\{ \begin{array}{l} \text{verlies ik} \\ \text{verliest hy} \end{array} \right\}$ 't leven;

Maar geen geen vrees kan my doen beven.

Ik trotseer $\left\{ \begin{array}{l} \\ \text{gevaar en dood!} \end{array} \right\}$
Hy trotseert

*Het onweder, hetwelk tot nu weinig hoorbaar
was, barst hevig uit.*

ALLEN, *behalve Juan en Leporello.*

Hoor 't geluid des donders steigen!

Hoor uit 't holst der aarde u dreigen!

Uwe straf is haast nabij.

JUAN: *Leporello spreekt hem na.*

Bloodaarts vreezen de onweërsvlagen;

Maar, wie *vry denkt* zal nooit klagen:

Niets kan immer hem vertfagen,

Die steeds vrolyk leeft en bly.

ALLEN, *behalven Juan en Leporello.*

De afgrond dreigt u te verzwelgen!

's Hemels wraak zal u verdelgen!

Snoodaart! beef en sidder vry!

Einde van het tweede bedrijf.

DER.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

Het tooneel verbeeld een straat.

DON JUAN, LEPORELLO.

D U O.

JUAN.

Laat u bepraten,
Denk wat ik u bied.

LEPORELLO.
'k Moet u verlaten,
'k Blyf langer niet.

JUAN.
't Zal u bekoren.

LEPORELLO.
'k Wil niets meer horen.

JUAN.
Nu, spreek, wat hebt gy by my te klagen?

LEPORELLO.
Schrik, angsten en slagen,
Schier alle dagen.

JUAN.
Wil wyzer wezen; wat zegt een klap!

LEPORELLO.
't Is, uw genade, voor my geen grap.

JUAN.
Leporello!

E

LE-

LEPORELLO.

Mynheer!

JUAN.

Kom hier, wy zullen vrede maken. Daar, neem.

(Hy geeft hem geld.)

LEPORELLO.

Wat!

JUAN.

Vier dukaten.

LEPORELLO.

Hoor: voor deze reis kan het noch gaan; maar maak 'er geen gewoonte van. Geloof niet, dat gy myns gelyken naar believen met geld besteken, of by den neus rond kunt leiden, zo als gy alle uwe meisjes doet.

JUAN.

Niets meer daarvan; genoeg dat gy zult doen hetgeen ik u thans gebieden zal.

LEPORELLO.

Alzo wilt gy mogelyk van alle vrouwen afzien, dewyl ik 'er niet meer van spreken mag?

JUAN.

Gek! ik van de vrouwen afzien? Zy zyn my nodiger dan brood en lucht.

LEPORELLO.

Zo hebt gy mogelyk noch het voornemen hen allen, als naar gewoonte, te bedriegen?

JU.

JUAN.

Lompert! dat begrypt gy niet. Wat ik doe, geschied uit loutere liefde. Hoor myn stelsel: wie zich met lyf en ziel aan één eenige verblind, handelt onrechtvaardig tegen de anderen; en daarom houde ik het met allen! — Die genen, onder haar, die geen oordeel genoeg bezitten, om myne genegenheden tot zich te kunnen onderscheiden, noemen my een' bedrieger.

LEPORELLO.

Nu, dat heet eerst een lelyke tronie een mooijes grins voordoen. Wat wilt gy dan?

JUAN.

Hoor: hebt gy de kamenier van donna Elvira gezien?

LEPORELLO.

Och neen!

JUAN.

Dan hebt gy niets schoons gezien, myn goede Leporello. Ik wil haar myn hof maken; en om haar spoediger over te halen, heb ik gedacht my van uwe kleeding te bedienen.

LEPORELLO.

Waarom niet in de uwe gebleven?

JUAN.

Heeren-kleederen hebben by lieden van die klas sen weinig crediet. Geef!

E 2

LE

LEPORELLO.

Wilt gy myne eerlykheid, of moet ik uwē schelmery, verbeelden? Het verschil is te groot; waarlyk, het gaat niet aan.

JUAN.

Zwyg, schurk, en maak voort, *(Hy dreigt hem.)*
of!...

LEPORELLO.

Nu, genadige heer, laten wy het beproeven. *(Zy verkleeden zich.)* Och, wat is men slecht op zyn stel, als men met de deugd van een ander moet pronken!

JUAN.

Hoor: 'er is geen kwaad zonder eenig goed. Donna Elvire komt weder; maar brengt een aartig kame-niertje mede... Zagt, 'er komt iemand aan het vengster: dat kleine schurkje heeft woord gehouden.

(Elvire komt aan het vengster.)

T W E E D E T O O N E E L.

DE VORIGEN; ELVIRE, *aan het vengster.*

T E R Z E T T O.

ELVIRE.

Hoe angstig slaat my 't harte!
Wien klaag ik best myn smarte?
Ik beef voor die my tarte!
En nochtans min ik hem.

LE-

LEPORELLO, *zagt.*

Ik hoor Elvire spreken,

o Allerliefste streken!

JUAN, *zagt.*

Laat my slechts met haar spreken,

Dat geeft de zaken klem.

(*Overluid.*)

o Leven van myn leven!

Elvire! wil vergeven,

Dat ik u moest begeben;

Ei, zie myn diepe smart.

ELVIRE.

Gy, dien ik dorst geloven,

Wilt gy my noch ontroven

't Geen troost bied aan myn hart?

LEPORELLO, *zagt, tegen Juan.*

't Gaat myn begrip te boven!

Durft ge u verdooreloven

Te spotten met haar smart?

JUAN.

'k Bid u, wil 't my vergeven!

Wil toch niet wederstreven!

'k Zal u nooit weêr begeben;

En zweer, in dood en leven,

Op nieuw u myne trouw.

ELVIRE.

Myn licht geloof berouwt my noch!

JUAN.

o Myn vrindin! geloof my toch.

Kom af, en zie myn' rouw.

E 3

LE

LEPORELLO, *als voren.*

Dat is, al te overdreven,

Den spot den teugel geven:

Mynheer, dat gaat niet aan.

ELVIRE.

Ik kan hem niet weêrstreven,

Al kostte 't my het leven!

'k Moet hem zyn schuld vergeven:

Wie kan het lot weêrstaan?

LEPORELLO.

Kost gy hem slechts weêrstreven:

Gy zult in scbande leven;

Al myne leden beven.

Vervloekt zy zulk bestaan!

JUAN, *ter zyde.*

Op u, die wy, met beven,

In 't priifte van uw leven,

Den naam van goden geven,

Werkt fluks een teder woord...

Zy wil myn schuld vergeven,

Wyl 't vleiën haar bekoort.

(Elvire gaat binnen.)

JUAN.

Welk een aartige grap! Ik wil wedden dat zy af-
komt; — en gy blyft myn persoon verbeelden.

LEPORELLO.

Om alles in de waereld niet! — Ik, onnoozele hals,
een heer van nwen rang verbeelden!! daar hoort méér
toe.

JU-

JUAN.

Wees slechts onbefchaamd, dan hebt gy niets te vreezen.

LEPORELLO.

Zy zal my herkennen.

JUAN.

Hebt gy weder wat tegen te spreken!

LEPORELLO.

Och neen! — het zyn slechts eenige onderdanige aanmerkingen. — Zy moet my herkennen, want wy gelyken in 't geheel niets op elkander.

JUAN.

Gy hebt myne kleederen; het is slijk donker. Gy hebt niets te doen dan myne stem aan te nemen.

LEPORELLO.

Maar wat zal u dit toch baten?

JUAN.

Niets dan haar werk verschaffen, om, in dien tuschen tyd, haar kameniertje onverhinderd te kunnen spreken. — Daar is zy.

D E R D E T O O N E E L.

DE VORIGEN, ELVIRE.

LEPORELLO, *zagt*.

Courage! Nu komt het 'er op aan.

ELVIRE.

Juan! durf ik wel zo veel gevoel by u verwachten,

E 4

dat

dat gy de opoffering, die ik doe, op prys weet te stellen?

LEPORELLO, *Juans stem naarbootzende.*

Aan gevoel ontbreekt het my niet.

ELVIRE.

En het voorledene?!—

LEPORELLO.

Wie zal dit herdenken?

ELVIRE.

Gy spreekt zeer wonderlyk.

LEPORELLO.

Het is my geweldig op de borst geflagen.

ELVIRE.

Bedek u wél, opdat de avondlucht u geen hinder doe.

LEPORELLO.

Van harte gaarne.

ELVIRE.

Juan! gy ziet myne zwakheid: gy zult my in het vervolg niet meer kunnen achten!

LEPORELLO.

Zwakheid, uit liefde tot een belediger, is grootheid!!

JUAN, *ter zyde.*

Waar haalt die schelm het van daan?

ELVIRE.

My dunkt ik hoor iemand.

LE-

LEPORELLO, *op Juan wyzende.*

Zeer mogelyk! 'Er loopt altoos licht en slecht volk door deze straat.

ELVIRE.

Juan! gy schynt onroerd en vertederd; maar zo gy my op nieuw bedroogt! — Juan! ik bemin u zo teder.

LEPORELLO.

Ik wil niet antwoorden, maar deze handdruk — deze kusch —

JUAN, *zagt.*

Dat gaat te ver! (*Overluid, met eene veranderde stem.*) Holla! hé! dieven! hé! (*Elvire verschrift, en neemt met Leporello de vlugt.*) Voortreffelyk! Laat ons nu eens zien of my het geluk ook hier dienen wil.

R O M A N C E.

Klink schoon, ô lieve cyther! 't liefje wil hooren;
Klink toch schoon, laat haar toch uw klank bekoren!
Verhaal, door zagten toon, die schoone myne pyn,
Dan snelr haar teder hart, en doet my heilryk zyn.

ô Gy, die in uw borst liefde voelt blaken!
Wier teder oog ons meld, waarnaar 't blyft haken;
Gy kent alleen der liefde bittre smarte,
Leer, leer ook hare vreugd hier hart aan harte.

Hy ziet naar 't vengster.

74   D O N   J U A N,
V I E R D E   T O O N E E L

DON JUAN; MASITTO, BOEREN, *allen
met stokken en sabels gewapend.*

MASITTO, *tegen de boeren.*

Geduld: ik hoop dat wy hem toch zullen vinden.

JUAN.

Ik hoor iemand.

MASITTO, *als voren.*

Still! blyf staan — my dunkt ik zie ginder iets be-
wegen.

JUAN.

Als ik my niet bedrieg is het Masitto.

MASITTO, *overluid.*

Wie daar? — Hy antwoord niet! (*Harder.*) Wie
daar?... Antwoord! of ik geef vuur.

JUAN, *zagt.*

Hy is niet alleen: hier moet ik voorzigtig zyn; —
ik durf my niet ontdekken. (*Overluid, met Leporelloos
stem.*) Vrinden! — Zyt gy het, Masitto?

MASITTO.

Zeer mogelyk! En wie zyt gy?

JUAN.

Kent gy my niet? — Ik ben de knecht van don Juan.

MASITTO.

Leporello? de bediende van dien waardigen ridder?

JUAN.

Ja, van dien schurk...

MA-

MASITTO.

Van dien eervergeten kaerel! — Kom hier, en zeg my toch waar ik hem vinden kan. Ik en myne vrinden zoeken hem, om hem zyn licht uit te blazen.

JUAN, *zagt*.

Een kleinigheid. (*Overluid*.) Gy hebt gelyk, Masitto! ik zal u helpen: die eerlooze kaerel is niet beter waard'. Maar, hoor eerst myn gevoelens, hoe gy het moet beginnen.

Gedurende de volgende aria, verwydert hy van tyd tot tyd alle de boeren; zodat hy, op het einde derzelve, met Masitto alleen blyft.

A R I A.

Gy moet naar deze zyde gaan,
 En gy daar in 't verschiet;
 Gy moet niet lang in twyfel staan,
 Want dan vind gy hem niet.
 Ziet gy een kwynend paartje
 By 't maanlicht u genaken,
 Hy is 't! geloof myn woorden.
 Pas fluks dan op uw zaken,
 En wil hem houwen, steken,
 Ja, zelfs de ribben breken,
 Hy is niet beter waard'.
 Ontmoet ge, op uwe wegen,
 Een' man met grins en degen,
 Met mantel hoed en pluimen,
 Doe hem de baan dan ruimen,
 En draag u onvervaard.

Ga

Ga heen nu, zonder toeven,

Masitto blyft by my.

(*Tegen Masitto.*)

Als ze onze hulp behoeven,

Staan wy hen daadlyk by.

(*Juan vervolgt, nadat de boeren vertrokken zyn.*)

Stil, laat my luisteren! — Het best is dan hem naar
de andere waereld te zenden?

MASITTO.

Voorzeker!

JUAN.

Zou het niet genoeg zyn, als wy hem een arm
of been aan stukken sloegen?

MASITTO.

Neen, sterven moet hy: ik wil hem in duizend
stukken houwen.

JUAN.

Het is goed dat gy, in geval van nood, schiet-
geweer hebt medegebragt.

MASITTO.

Zeker! — men moet op zyn veiligheid denken.

JUAN.

Is uw snaphaan goed?

MASITTO.

Dat zou ik denken! — zie slechts!

JUAN, *neemt dien.*

Nu, hiermede heeft wel niemant, zedert uw over-
grootvaders tyd, geschoten.

MA-

MASITTO.

Nu, dan heb ik dezen pistool, die is best, en trest op vyftig treden.

JUAN, *neemt dien ook.*

Ei! — laat zien. — Ja, die schynt goed te zyn. (*Hy slaat hem met het vlak van zyn' degen.*) Maar dat heb ik, en dat is het beste. (*Hy loopt weg.*)

MASITTO.

Hou op! hou op! — die booswicht!! — bont en blaauw heeft hy my geslagen! — Ah!! — ah!!!

V T F D E T O O N E E L.

MASITTO; ZERLINE, *komt met de boeren weder op het tooneel, die zich van tyd tot tyd weder verwijderen.*

ZERLINE.

Masitto! zyt gy het, die zo schreeuwt? Ik zoek u reeds lang.

MASITTO.

ô Wee! ô wee!!

ZERLINE.

Wat scheelt u?

MASITTO.

Jammerlyk hebben zy my geslagen!

ZERLINE.

En wie?

MASITTO.

Leporello, of een schurk die 'er zo uitzag als hy.

ZER-

ZERLINE.

Dat komt 'er van, dat gy my verlaat; als de bruidegoms by hunne meisjes blyven, gebeuren 'er nooit zulke dingen. Maar waar doet het u dan eigentlyk zeer?

MASITTO.

Hier!

ZERLINE.

Daar?

MASITTO.

En hier!

ZERLINE.

En daar? — en verder? —

MASITTO.

En overal!! —

ZERLINE.

Lieve hemel! — overal!! — Kom, probeer eens of gy noch kunt loopen! (*Zy geleid hem.*) Ô Het is ook noch zó erg niet!

MASITTO.

Eil — moest het noch erger zyn?

ZERLINE.

Vooral niet. Kom, laat ons naar huis gaan.

MASITTO.

Ik schaam my! — Een afgeroste bruidegom!

ZERLINE.

Kom, kom, dat gebeurt wel meer!

MA-

MASITTO.

Een lamme bruidegom!

ZERLINE.

Dat is ook niets nieuws. Kom maar.

MASITTO.

Wy zullen in de apotheek gaan.

ZERLINE.

Ei, wat apotheek! — Ik zal u genezen.

MASITTO.

Gy?

ZERLINE.

Verlaat 'er u op. Wy hebben middelen, om een aar-
tig jongkman weder op de been te helpen.

A R I A.

Zo gy slechts wys zyt, zal ik u helpen,

Ik weet een middel voor alles goed,

Het zal zo daadlyk uw hartzeer stelpen,

Gy zult verbaasd zyn hoe 't u voldoet.

Ach, vrind! het zuivert en heelt onze wonden;

't Verdryft of lenigt ons hartenleed.

Moet ik 't u noemen? — Reik my uw handje.

(Zy legt die tegen haar borst.)

'k Wed dat gy het nu reeds weet:

Voelt gy my 't hart niet slaan?

ô 't Zal wel gaan!

'k Zal 't maar niet noemen;

'k Durf my beroemen,

Het zal wel gaan.

(Zy gaan beiden heen.)

Z E S.

10   D O N   J U A N,
Z E S D E   T O O N E E L.

*Het tooneel word veranderd, en verbeeld een kamer
in het huis van Elvire. Het is nacht.*

LEPORELLO, *alleen, noch in de kleeding
van don Juan.*

Verwonderlyk! — Zo ik een gek ware, zoude ik my inbeelden dat het noodlot iets groots van my maken wilde! donna Elvire moet my niet herkennen; en toen myn lievertje van een' meester, die op alles wat hy niet meer verkrygen kan, nydig is, ons kwam verjagen, moest ik haar een bezoek in deze tuinkamer beloven: in den angst, waarin ik was, had ik alles beloofd. Voorts moet my de dolle gedachten invalen, om eens te zien, hoever ik de zaken brengen kan, en, aan het huis komende, ontvalt my al myn moed. Ik laat het hoofd hangen, en wil gaan. Juist moet my, in een dwarsstraat, de lykstatie van den gouverneur, tegen komen! — Ik loop! — de hairen reizen my te berge, ik verschuil my, zonder te weten wáár! — en, wonder boven wonder!! — als ik eindelijk weder by myzelven kom, moet ik my juist in de tuinkamer bevinden waar ik besteld bent en dat noch wel in het donker! — Noodlot! noodlot! wat hebt gy met my voor!!! — Hm! — ik heb wel eens gehoord, dat eene ryke dame, die van haar' minnaar verlaten was, over een' armen duivel zich ontfermd heeft,

heeft, als hy slechts de zaak wel wist aan te leggen, en haar tederhartig maakte! — Leporello! Leporello! waag eene kans. Men komt! — Ja, lieve hemel! ware ik maar in staat courage te behouden.

Z E V E N D E T O O N E E L

LEPORELLO, ELVIRE, *vervolgens* ANNA,
OCTAVIO, MASITTO en ZERLINE.

ELVIRE, *rondziende.*

Noch niet hier? — zonderbaar!! —

LEPORELLO, *zagt.*

Ik zou my zelf wel vernielen; maar ik kan het niet veranderen: alle myne leden beven.

ELVIRE.

Ik ben om hem bevreesd.

LEPORELLO, *als voren.*

Waar is de deur? — ik kan het niet langer uithouden!

ELVIRE.

Het gerucht gaat, dat men hem wegens de dood van den gouverneur zoekt! — Ik kan het niet geloven.

LEPORELLO, *als voren, doch bevende.*

Dat ontbrak 'er noch aan, dat de justitie my, in zyne plaats, pynigt en ophangt. Ô Wee! ik moet betooverd zyn, dat ik de deur niet vinden kan.

(Hy dwaalt in het rond.)

F

S E X.

S E X T E T.

ELVIRE.

'k Zal myn' gade hier verbeiden,
 Liefde wil my tot hem leiden:
 Wat angst komt weêr myn rust bestryden?
 Ach, ik vrees voor nieuw verdriet!

LEPORELLO.

'k Tast in 't rond gelyk een blinden,
 En kan, helaas! de deur niet vinden.
 Ha! daar is hy! — weg is 't lyden,
 Want zy zag tot noch my niet.

*(Zodra hy wil vlugten, treden Octavio en Anna wenende
 op het tooneel; Leporello springt, vol angst, ter
 zyde; Elvire blijft achter op het tooneel.)*

OCTAVIO.

Vaders asfche ruste in vrede!
 Troost u, en schenk, op myn bede,
 Door de kracht der zuivre rede,
 Kalme rust weêr aan uw hart.

ANNA.

Kunt gy noch tot troost my manen!
 'k Zie daartoe den weg my banen,
 Slechts door 't plengen dezer tranen,
 Want zy lenigen myn smart.

ELVIRE, zegt.

Wierd hy eens door hen vernomen!

LEPORELLO, zegt.

Wist ik nu maar weg te komen.

EL-

ELVIRE, *zagt.*

Om hem voor gevaar te dekken,

Hou ik liever hier de wacht:

LEPORELLO, *zagt.*

'k Zou met vreugd van hier vertrekken,

Waar' de deur maar in myn magt.

(Zodra hy wil ontsnappen, komen Masitto en Zerline op het tooneel, en houden hem tegen.)

MASITTO en ZERLINE.

Nu moogt gy duchten,

Gy kunt niet vlugten.

ANNA en OCTAVIO.

Nu moogt gy duchten,

Ge ontkomt ons niet.

ALLE VIER.

o Neen! ge ontkomt ons niet.

Ziet gy hem beven?

ELVIRE.

Ach! spaar zyn leven!

Hy is myn vriend.

DE VIER ANDEREN, *ter zyde.*

Wel hoe! Elvire smeeft om zyn leven!

Zie, zie, haar beven.

(Overluid.)

Men hoor' haar niet.

ELVIRE.

Verfchooning! — erbarming! — voor die my mint?

LEPORELLO, *legt de klederen van zyn' heer af.*

Wil u ontfermen, en my niet hangen!

Hem moet gy straffen; maar eerst hem vangen.

Ik ben de rechte niet: 't is slechts zyn rok.

Schenk my genaë! betoom uw' wrok.

ALLEN, *behalve Leporello, zegt.*

Hemel! — Leporello! — deez' snoode treken,

Aan hem te wreken,

Wat zou dat zyn?

(Overluid.)

Lagchend moord die eedverbreker!

En daarboven woont geen wreker!!

Hoe treurig is 't dan mensch te zyn!

LEPORELLO, *ter zyde.*

'k Voel myn leden trillen, beven;

Al de moed heeft my begeben,

Dit voorspelt my nieuwe pyn.

*(Elvire gaat beschaamd achterwaarts op een' stoel
zitten, en neemt aan het volgende geen deel.)*

ZERLINE.

Alzo zyt gy de schurk, die myn Masitto zo ongenadig hebt toegetakeld?

OCTAVIO.

Alzo wilde gy hier, in deze kleederen, een schelmstuk verrichten?

ZERLINE.

Daarvoor moet ik u straffen.

OCTAVIO.

Neen, ik.

MASITTO.

Laten wy hem liever samen den hals omdraaijen.

(Zy vatten hem aan.)

L E.

LEPORELLO.

A R I A.

Schenk genaé! bedwing uw' tooren!

Ik zal alles u doen hooren:

Wil geloven, 'k misdeed u niet;

Moet een knecht niet, vroeg en spade,

Doen het geen zyn heer gebied?

(Tegen Elvire.)

Donna! donna! schenk genade!

Ach! ziet gy zyn oogmerk niet?

(Tegen Masitto.)

Gy zegt, myn vrind, 'k heb u bedrogen?

Met verlof, dat is gelogen:

't Is meer dan een uur geleden,

Dat ik my dus moest verkleeden,

Wyl myn heer het my gebod.

Durf ik noch verder, de waarheid melden:

De vrees kan helden

Als spreeuwen jagen,

'k Dorst het niet langer op straat te wagen,

Toen ik dien mantel en pluimen heb moeten dragen!

Hier was het donker: ik koos, in nood,

Dezen oord:

Maar waar ik wyzer, zo vlugte ik voort.

(Hy vlugt weg.)

OCTAVIO, *tegen Elvire.*

Donna! ik durf u na de toedragt dezer zaak niet vragen?

ELVIRE.

Daarvoor dank ik u.

OCTAVIO, *als voren.*

Maar het zuiverste medelyden is in myn hart: konde ik u slechts helpen.

ELVIRE.

Ik ben niet te helpen.

OCTAVIO.

Maar uwe zaak tot de myne te maken...

ANNA.

En met u te weenen. Ja, donna, versmaad myne oprechte vrindschap niet; vergun uwe tranen een' vryën loop, aan den boezem uwer vrindin; ik zal de mynen met de uwen vermengen, en wy zullen, door samen te weenen, troost vinden.

(Elvire valt in hare armen; Anna omhelst haar; Octavio, dit tafereel beschouwende, zingt.)

OCTAVIO.

A R I A.

Als, in de smart van 't leven,
Een vrind ons troost wil geven,
Voelt men zyn leed verdreven;
Want vrindschap heelt de smart.
Laat duizende gevaren
Zich om ons heen vergaären,
Een vrind doet die bedaren,
En schenkt, na doodsgevaren,
De kalnte weér aan 't hart.

(Zich onderling omarmende, gaan zy samen heen)

A G T.

A G T S T E T O O N E E L.

Het tooneel word veranderd, en verbeeld een kerkhof, waarop vele grafnaalden en gedenkbeelden; onder de- zelve staat, in den achtergrond, het monument van den gouverneur, levensgroot: hy zit geharnast, en met een' staf van comando in zyne hand, te paard. De maan schynt helder. DON JUAN komt over eene, aan de andere zyde ingevallen, muur heenklommen.

JUAN.

Nu, heilige justitie, als gy my hier vind, hebt gy eenen onvergelykelyken fynen reuk. Welk eene overheerlyke en heldere nacht! — Hier wil ik een uurje blyven, tot het op de straat stil word, en dan op myn gemak naar huis gaan, en my met een goede maaltyd vervrolyken. — Leporello komt noch niet: zoude myn bode hem misgegaan zyn? — Ik wenschte toch wel te weten... want de zaak maakt my een weinig beducht. Zotheid!... komt tyd, komt raad. Hoe toch kan men deze plaats zo afschuwlyk vinden? — de verstandige man behoorde dikwerf hier te komen, om te leren ieder minuut van zyn leven te genieten; want wat word 'er toch eindelyk van ons? — Een, twee, drie, zo liggen wy hier, en de nakomelingschap, die meer te doen heeft, dan aan ons te denken, treed ons, met de grootste onverschilligheid van de wae-
F 4
reld,

reld, op den kop, zo als ik thans, wie weet hoe veld
vroomme dwazen, doe! — Leporello vertoeft lang:
zoude myne zaak wezenlyk slechter staan als ik denk?
Doch waar van daan komen zulke zotte gedachten in
my op? — Ik zie wel, dat ik my weder in de vreugd
moet begeven, om die grillen te verzetten: welaan
dan. (*Leporello klapt, buiten den muur, in zyne handen.*)
Dat is Leporello. — Hé! Leporello?

LEPORELLO, *noch buiten.*

Zyt gy dan wezenlyk daár! — hoe koom ik tot u?

JUAN.

Hier, over dezen ingevallen muur — zo! — Welnu,
hoe staat het met die verduivelde historie? — verhaal
het my. Maar, neen, ik wil 'er niets van weten.
Vervrolyk my, kraam uwe laffe boertery uit.

LEPORELLO.

Genadige heer! dat is eene slechte begeerte, als
hy met zulk eene verlegen voorkomen geüit werd.

JUAN, *driftig.*

Verlegen voorkomen? — wie is verlegen?

LEPORELLO.

Neem het niet kwalyk, het kwam my zo voor. Ik
zal u liever verhalen, hoe het my in die allerliefste
verkleeding gegaan is.

JUAN.

Best, best! Hoe is het u vergaan?

LE-

LEPORELLO.

Charmant! — gy had het zo heerlyk ingesteld, dat het niet wel anders gaan konde.

JUAN.

Als...

LEPORELLO.

Dat zy my byna doodfloegen: en welke angsten ik naderhand uitgestaan heb, toen de gerechtsdienaars my, om uwe kleederen, nazaten, is niet te beschryven.

JUAN.

Domdoor! heb ik u niet gezegd daarvan te zwygen. Gy zoud my in een vrolyk humeur brengen; hoe kon ik dit van u verwachten? — ó Onverhuftige spyskast! voort, ik wil naar huis.

LEPORELLO.

Thans!! — om alles in de waereld niet.

JUAN.

Het gevaar, welk men niet kan ontwyken, moet men trotseeren. Haal muzyk, gezelschap, vrolyk gezelschap.

LEPORELLO.

Genadige heer! wees toch wyzer: nu gezelschap! daar gy u verbergen moet.

JUAN.

Voort, zeg ik u, ik wil gezelschap!

LEPORELLO.

Om u te verraden.

F 5

JU-

JUAN, *getroffen.*

Hy spreekt de waarheid. (*Zich herstellende en hevig.*)
Schurken zyn het, die men zelf met weldaden den
mond niet stoppen kan. Ha! ik wenschte dat ik u,
sneeuw witte beelden, die hier in het flauwe maan-
licht schynt te weenen! konde medenemen. Gy
zwygt voor het minst.

DE GOUVERNEUR, *zingt.*

Ontaardel vergun de rust den verstorvenen.

JUAN.

Wat is dat?

LEPORELLO, *bevende.*

Om 's hemels wil, mynheer! een geest uit de an-
dere waereld. Ach! laster toch niet meer!

JUAN.

Gek! — een geest!! — Als alles zo vast sliep....
(*Hy trekt zyn' degen.*) Wie 'daar? — antwoord? —
Wie daar?

LEPORELLO.

Geen mensch! waarlyk, geen mensch. Ach! myn
beste heer!

JUAN.

Verbeelding! — hoort gy? — de avondwind ruischt
door deze boomen, (*Na een wyl zwygens.*) en schud
verdorpe bladeren op myn hoofd. (*Hy herstelt zich.*)
Ei! zie eens, daar staat de gouverneur. Zy hebben
hem in volle parade nedergesteld. Menschen! men-
schen!

schen! gy zyt als de kinderen! Zy hebben hem zelf den staf van comando in de hand gegeven. Oude kaalkop! gy hebt uit gecommandeerd.

DE GOUVERNEUR, *zingt*.

ô Booswicht! ô booswicht! vergun de rust aan dooden.

JUAN.

Noch eens! — Is het spel myner ingespannen gedachten, of houd men ons voor den gek?

LEPORELLO.

Neen, neen, mynheer! — Ach! kom, verlaat deze vreesverwekkende plaats.

JUAN.

Wat staat daar voor een byschrift? — lees!

LEPORELLO.

Genadige heer, daartoe ben ik niet in staat.

JUAN.

Lees, zeg ik u!

LEPORELLO.

Al zoud gy my vermoorden, ik kan niet. Het is my zwart voor de oogen: ik kan niets onderscheiden, erbarm u myner!

JUAN.

Ik moet my wel over u erbarmen, want ik zie dat gy wezenlyk een erbarmelyke blooddâart zyt. Ik zal zelf lezen. (*Hy leest.*)

DE STRAF VERWACHT HIER MYN

MOORDENAAR.

LE.

LEPORELLO.

Alle myne leden beven: ware ik toch niet hier gekomen.

JUAN, *na een wyl zwygens.*

Nu, dat zullen wy verwachten! — tot hiertoe bevind ik my noch tamelyk wel. Wat ben ik toch een dwaas, dat ik my door zulk een poppenspel laat beguighelen. Kom, vrolyk, Leporello! vrolyk!

LEPORELLO, *heeft als een blad.*

Ja — ja — ik ben — zeer vrolyk.

JUAN.

Apropo! de heer gouverneur, zo hy spreken kan, zal het mogelyk kwalyk genomen hebben, dat ik hem ter maaltyd genodigd heb. Een beleefd gastheer verneemt zich niet met de eerste weigering. Ga, bid hem nochmaals, uit myn' naam, ter maaltyd.

LEPORELLO.

Om 's hemels wil, genadige heer, bedenk u nader: waartoe zal u dit brengen?

JUAN.

Tot eene vrolyke luim! — marscht

LEPORELLO.

Ik kan niet, mynheer! ik kan niet.

JUAN.

Ga, of ik vermoord u, en begraaf u terstond zonder statie.

LEPORELLO.

Het zy zo: de hemel sta my by!

DUO.

D U O.

LEPORELLO.

Heer gouverneur! te paarde,

'k Buig nedrig my ter aarde.

(Met schrik te rug gaande.)

Ach, zie myn angstig vreezen!

De stem sterft in myn mond.

JUAN.

Nu, lukt het! hoe zal 't wezen!!

Volvoer myn last terstond.

LEPORELLO, *ter zyde.*

'k Wou wel een daalder geven,

Zo 'k 't eind' zag van dit spel.

JUAN.

Ei, zie dien schurk eens beven!

Maak voort: 't is myn bevel.

LEPORELLO.

Heer gouverneur! te paarde,

'k Buig nedrig my ter aarde..

Ach, mynheer! verwaardig u te aanschouwen:

Wat ziet hy wild en fel.

JUAN.

Laffe bloedhart!

LEPORELLO.

Ik zal 't ontvouwen.

(Tegen den gouverneur.)

Mynheer die laat u vragen,

(Niet ik: ik zou 't niet wagen.)

Of gy zyn gast wilt zyn?...

O Wee!

ô Wee! 't is een mirakel!!
'k Zag met zyn hoofd hem knikken.

JUAN.

Ja, schreeuw nu vry: mirakel!
Hoe kunt gy zo verschricken!
Gy zaagt hem knikken?

LEPORELLO.

Kost gy het zelf aanschouwen,
Uw scherts zou u berouwen.

JUAN.

Welnu, wat moet ik zien?

LEPORELLO.

Zyn hoofd zag ik zó knikken!
'k Heb dreigend hem gezien.

JUAN, *lagchend*.

Gy zaagt zyn hoofd zó knikken!
En hebt hem dreigen zien?

(*Tegen den gouverneur.*)

Geef antwoord op myn vragen:
Gy zult dan komen, zeker komen?

DE GOUVERNEUR.

Ja!! —

JUAN, *verzet*.

'k Heb nooit zo iets vernomen,
Hy wil ter maaltijd komen.

LEPORELLO, *spottend, doch bevreesd*.

Heer, hebt gy 't nu vernomen?
Hoe kunt gy zo verschricken!
Zaagt gy hem knikken?

JU-

JUAN, *zich herstellende.*

Ga, wil terftond belasten,

My 't heerlijkst maal te biën.

LEPORELLO.

Ach! mogt ik zulke gasten,

Toch nimmer by ons zien!

Zeer gaarne wil ik vliën.

Einde van het derde bedryf.

VIER-

VIERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

*Het tooneel verbeeld eene kamer, in het huis
van donna Anna.*

ANNA en OCTAVIO.

OCTAVIO.

Troost u, myne bemindel wy zullen den misdadigen
moordenaar haast gestraft, en ons gewroken zien.

ANNA.

Maar myn vader! — hy is dood!! — ô hemel!!

OCTAVIO.

Wy moeten ons met de schikkingen des hemels te
vreden houden. Dit hart, myn hand, myne tedere
liefde, zullen u op morgen uw verlies vergoeden;
morgen zullen wy ons verbinden.

ANNA.

Hemel! wat zegt gy! in dit oogenblik van kommer?

OCTAVIO.

En gy wilt, door nieuw verwyl, myn lyden ver-
meerderen? — wreede...!

AN-

ANNA.

R E C I T A T I E F.

Hoe! ik wreed? ô myn beminde!
 Oordeel beter over myn trouwblyvend hart,
 Dat u bemint, en verkwynt om uw smart,
 Maar vergeef: ach! dat ik eerst troost vinde!
 Noch vlieten tranen, om hem die 'k teêr minde.
 Dat ik myn' zielentroost door reden vinde.

A R I A.

Boven alles blyft my waardig,
 Uw trouw, ô myn geliefde vrind!
 Laat slechts eerst myn rouw bedaren,
 Eer ons de echt aanéén verbind.
 Let niet op de bittre smarte
 Van dit kwynend treurig harte;
 Wacht tot, na een nacht vol smarte,
 't Morgenrood ons heilryk vind.
(Zy omhelzen elkander, en gaan heen.)

T W E E D E T O O N E E L.

*(Het tooneel verandert, en verbeeld een zaal, waarin
 een gedekte tafel staat.)*

JUAN, LEPORELLO, BEDIENDEN.

JUAN.

Nu, zullen de gasten komen? — Is het eten gereed? — Zyn de muzykanten 'er reeds?

G

LE-

LEPORELLO.

Het eten is gereed; de muzykanten zyn in de andere kamer, van de gasten is noch geen antwoord; maar een ongenodigde gast heeft zich laten aanmelden.

JUAN.

En welke?

LEPORELLO.

De koopman Martes: hy wil u volstrekt spreken.

JUAN.

Laat hem binnenkomen. Domme duivel! leer van my, hoe men met zyne schuldëischers moet leven. (*Leporello gaat heen.*) Het is onrechtvaardig, als men hen ten minsten niet met iets betaalt.

D E R D E T O O N E E L.

JUAN, LEPORELLO, MARTES.

JUAN.

Kom nader, Martes, ik ben hartelyk verblyd u te zien, en myn knechts zal de duivel halen, dat zy u zo lang laten wachten. Voor u staat myn deur altoos open.

MARTES.

Zeer verpligt.

JUAN, *tegen Leporello.*

Schurk! ik zal u leeren, myn vriend in de zykermer te laten wachten.

MAR-

MARTES.

Het heeft niets te bedniden.

JUAN.

Spoedig! geef mynheer een' stoel.

MARTES.

Veroorloof...

JUAN.

Neen, volstrekt niet; gy moet gaan zitten.

MARTES.

Het is onnoodig...

JUAN.

Weg met dien stoel: een leuningstoel.

MARTES.

Gy spot met my.

JUAN.

Ik bid u, zet u neder.

MARTES.

Ik sta zeer goed.

JUAN.

Ik zal u niet eer hooren.

MARTES, *gaat zitten.*

Dewyl gy het dan volstrekt begeert.

JUAN.

De drommel! gy ziet 'er vrolyk ult.

MARTES.

U te dienen. Ik ben gekomen...

G 2

JU.

100   D   O   N   J   U   A   N ,

JUAN.

Een frifche kleur, dikke wangen.

MARTES.

Ik wilde verzoeken...

JUAN.

Hoe vaart uw vrouw?

MARTES.

De hemel zy dank, zeer wel.

JUAN.

En uwe beminlyke dochter?

MARTES.

Opperbest...

JUAN.

Een lief kind.

MARTES.

Ik ben gekomen...

JUAN.

En uw kleine Philip? Is hy noch altoos zulk een geweldige trommelflager?

MARTES.

o Ja! — Ik wilde...

JUAN.

Hoe gaat het met uw Cartouche? — Byt hy noch altoos de vreemde in de beenen?

MARTES.

Noch altoos!... Ik kom...

JU-

JUAN.

Gy ziet, door deze vragen, welk een deel ik aan allen, die u toebehoren, neem.

MARTES.

Zeer verplicht.

JUAN.

Gy zyt myn beste vriend,

MARTES.

Gehoorzame dienaar...

JUAN.

Ik zoude myn leven voor u kunnen laten.

MARTES.

Te veel goedheid...

JUAN.

En dat zonder zelfbelang.

MARTES.

Ik wilde...

JUAN.

Zonder complimenten... Wilt gy met my eten?

MARTES.

Hartelyk dank... zy wachten my te huis.

JUAN.

Spoedig, Leporello, een licht, om myn' vriend uit te leiden?

(Juan en Martes staan op, Leporello neemt spoedig de stoelen weg.)

MARTES.

Het is onnoodig, ik kan alleen wel gaan.

G 3

JU-

JUAN.

Voor al niet: hoe licht konde u iets overkomen! —
Ik ben uw dienaar, en, noch meer, uw schuldenaar.

MARTES.

't Is daarom, dat ik kwam.

JUAN.

Ó Dat is een zaak, die ik aan een ieder verhaal.

MARTES.

Ik kwam...

JUAN.

Wil ik u zelf te huis brengen?

MARTES.

Om 's hemels wil...

JUAN.

Goeden nacht, myn vriend! (*Hy omhelst hem.*) ik blyf
voor altoos de uwe... (*Hy vertrekt met spoed.*)

VIERDE TONEEL.

LEPORELLO en MARTES.

LEPORELLO.

Het is verbazend, hoe mynheer u bemint.

MARTES.

Dat is waar: hy maakt my zo veel complimenten,
dat ik geen tyd heb om geld te vragen.

LEPORELLO.

Ik ben u even zeer genegen: ik wenschte slechts dat

u

u iemand eens braaf afroste; en gy zoud zien hoe ik uwe party zou nemen.

MARTES.

Gehoorzame dienaar. Herrinner hem nu en dan eens om my te betalen.

LEPORELLO.

Dat doet hy zelf, schier alle dagen.

MARTES.

Gy zyt my ook noch een klein kiekje schuldig.

LEPORELLO.

Foel! daarvan willen wy niet spreken.

MARTES.

Ik wel.

LEPORELLO.

Denkt gy dat ik het niet weet?

MARTES.

Ja! — maar...

LEPORELLO.

Met verlof, ik moet u uitlichten!

MARTES.

Maar myn geld.

LEPORELLO, *dringt hem van tyd tot tyd achter uit.*

Mynheer heeft het bevolen.

MARTES.

Laat my maar gaan.

LEPORELLO.

Ik weet myn' pligt.

MARTES.

Ik moet toch...

LEPORELLO.

Onderdanige dienaar...

MARTES.

Een woord slechts...

LEPORELLO, *hem de deur uitdringende.*

Val maar niet...

F I N A A L.

Leporello brengt, met de andere bedienden, de tafel voor op het tooneel, terwijl anderen de spys opdragen; de muzykanten plaatsen zich. Don Juan komt onächtzaam binnen, en gaat aan de tafel zitten.

JUAN, *tegen Leporello.*

Vrolyk zy myn avondeten;

Wil 't muzyk maar niet vergeten.

Moed in 't harte — geld by hopen,

Al het andere is maar spel:

Zonder geld is niets te koopen.

LEPORELLO, *verdrietig.*

Ja, dat weet ik al te wél.

JUAN.

Geef my wyn, en lekker eten,

Dat houdt lyf en ziel by één.

Te-

Tegen de muzykanten.

Speelt eens op, en laat u hooren;
't Vrolykst kan my 't best bekoren:

Men zegt, gy speelt ongemeen.

Muzyk.

LEPORELLO.

UNA, COSA, RARA!!—

JUAN.

Kan 't u voldoen? — laat hooren...

LEPORELLO.

Zy kunnen beter my, als die van 't hof bekoren.

JUAN.

Welk een podding! welk een duifje!

LEPORELLO, *ter zyde.*

Had ik voor my ook een kluijfe!...

Maar, by zulk een gulzig eten,

Blyft 'er waarlyk niets voor my!

JUAN, *ter zyde.*

'k Zal hem uit de grap vergeten:

Hoe staart zyn oog op die pasty!

Een bord!

LEPORELLO.

Hier, mynheer!

De muzykanten spelen een muzyksuk.

LEPORELLO.

Hoe toch mag dit zangspel heten?

JUAN.

Geef my drinken.

Ter zyde, ziende dat Leporello eet.

'k Zie hy heeft zich niet vergeten.

G 5

LE-

LEPORELLO.

Kom, dat stukje moet ik slikken:
Spoedig! want hy ziet het niet.

JUAN.

Wacht maar, hondsot! zo te slikken;
Denk slechts dat men u niet ziet.

Muzyk.

LEPORELLO.

Is dit de Figaro, van *Mozart* niet? —

JUAN.

Leporello!

LEPORELLO, *met een' vollen mond.*

U te dienen.

JUAN.

Schurk! wat kan uw woorden sluken?

LEPORELLO.

'k Moet stæd niezen, hoesten, snuiten,
Doet u dat verwonderd staan?

JUAN, *vrolyk.*

Lustig! sluit eens: — zult gy sluiten?

LEPORELLO.

Ach, mynheer!

JUAN.

Lukt het?

LEPORELLO.

Wees voldaan.

Uw heer kok zoekt zyns gelyken,
'k Moest voor zyn verleiding wyken;
Anders weet ik steeds myn' pligt.

JU-

JUAN.

Zoekt hy waarlyk zyns gelyken?
En brengt hy u van uw' pligt?

LEPORELLO.

Ach! hoe lekker!... 'k Moet bezwyken
Op dit overschoon gezigt.
*Elvire treed binnen; Leporello doet de
muzykanten vertrekken.*

ELVIRE.

Oprechte liefde
Doet my hier komen;
Zo ze iemand griede,
Zo griedt zy my!
Rouwt u uw boosheid?
'k Sprak van trouwloosheid
U gaarne vry.

JUAN *en* LEPORELLO.

Mevrouw, spreekt gy tot my?

ELVIRE.

'k Omtels uw kniën:
Wil 't kwaad ontvliën.
't Lot, u beschoren,
Slaat my met schrik.

JUAN.

't Lot, my beschoren,
Maakt u verlegen!
'k Ging langs dees wegen,
En 'k was steeds bly.

ELVIRE, *geknield*.

Ik buig my voor u neêr;
Hoof toch myn smeeken!

JU-

JUAN.

Sta op, en ween niet meer.

ELVIRE.

In al myn lyden,

Kunt ge u verblyden!

LEPORELLO, *ter zyde.*

Het treft my waarlyk zeer.

Haar bitter lyden

Kan hem verblyden!

JUAN.

Wat moet ik doen?... Breng 't my te binnen.

ELVIRE.

'k Wil niet meer minnen.

JUAN.

Zeer goed.

ELVIRE.

Maar hoor my nu!

JUAN.

Zeer gaarne.

ELVIRE.

Ach! beter u!

JUAN, *heft haar met bevalligheid op.*

o Schoone vrome!

Eer 'k daartoe kome,

Moet ik genieten...

Dan zal ik zien.

ELVIRE.

Leef dan in boosheid,

Ontucht, trouwloosheid:

De straf uwer zonde

Zult gy niet ontvlíen.

JU-

JUAN, *biedt haar een glas wyn aan.*

Aartige meisjes!

Lang moet gy leven!

Gy, en dees nektar,

Geeft vreugde op de aard'.

Elvire treed met verachting te rug, en wil gaan;

doch zodra zy de deur opent, treed zy

verbaasd te rug, geeft een gil, en

vliegt door eene ande-

re deur weg.

JUAN, *tegen Leporello.*

Wat 's dit!... Waartoe dit leven?...

Ga zien wat haar vervaart.

Leporello gaat naar de deur, geeft een gil,

en keert bevende te rug.

Waartoe die gil te geven?

Spreek, schurk! of 't geld uw leven.

LEPORELLO, *bevende.*

Ach, mynheer! ik bid bedaar:

Stel u toch niet in gevaar;

Want het spook, door u gebeden,

Zag ik waarlyk herwaards treden.

Blyf toch hier, en hoor naar reden:

Ach, zyn gang klinkt hol en naar!

JUAN.

Gek! wie hoorde ooit zulke reden?

Gy zyt dronken, dat is klaar.

'Er word geklopt.

LEPORELLO.

Ach, daar klopt het!

JU-

110 D O N J U A N,

JUAN.

't Kan wel wezen.

'Er word harder geklopt.

JUAN.

Open!

LEPORELLO.

Ach, ik beve!

JUAN.

Gy moogt vreezen.

Om een eind' hier van te maken,

Moet ik eindlyk zelf gaan zien.

*Hy opent de deur, treed te rug, doch herstelt zich
terstond: de geest van den gouverneur treed
binnen, even als men dien te voren
op het monument gezien heeft.*

DE GEEST.

Nu, don Juan! gy kwaamt my nooden!

Ik gaf myn woord, en ben gekomen.

JUAN, *spottende.*

Men dient u op myn geboden;

't Is een eer, die 'k niet verdien. —

Leporello! — ander eten!

Schurk! maak voort. Zyt gy bezeten?

LEPORELLO.

Ja, de vrees maakt my bezeten.

Hy wil gaan.

DE GEEST, *tegen Leporello.*

Blyf! volg myn gebod:

Wie hemelspys verkrygt naar begeeren,

Kan 't aardfche voedsel zeer licht ontbeeren.

Te-

Tegen Juan.

Hoor, hoor, hoor, en weiger me, op myn reden,
Hemelfche vreugde, ik bid het u, niet.

LEPORELLO, *ter zyde, bevende.*

Een heete koorts ryd my door myn leden!

Is 't verbeelding? Is 't waarheid, of droom?

Een doodlyke angst belemmert myn schreden;

All' wat ik zie vermeerdert myn' schroom!

JUAN.

Zeer vreemd, zeer vreemd: laat hooren.

DE GEEST.

'k Moet verder wezen; 'k heb weinig tyd:

Wik myne woorden, aan waarheid gewyd.

JUAN.

Spreek vry, gy ziet my tot hooren bereid.

DE GEEST.

Ginds, uit de starrenboogen,

Ben ik voor u verschenen;

Straks gaat gy met my heenen.

LEPORELLO, *tegen Juan, ter zyde.*

Slechts één goed woord, 't heeft veel vermogen.

Ter zyde.

Maar ach! ô wee! hy geeft het niet!

JUAN.

Het zy zo! Wat zal 't verder wezen?

En moet het, wel! dan schroom ik niet.

DE GEEST.

Ach! denk na!

JUAN.

Ik zal nooit vreezen.

DE

DE GEEST.

Toon berouw!

JUAN.

Staak, staak uw zedenprêken!
Ik weet wat de eer gebied.

DE GEEST.

Reik my uw hand ten teeken!

JUAN.

Ziedaar...

*Hy siddert zodra de geest hem aangrypt, die
hem niet weder loslaat.*

ô Wee!

DE GEEST, met eene schrikbarende stem.

Ja, wee!!

JUAN.

Zo styf! zo koud — als dood!

DE GEEST, *bedaarder.*

Noch is het tyd! — Keer weder,
En toon een waar berouw.

JUAN, *verwilderd, doch een weinig hersteld.*

Beginnt het prêken weder?

Gy spot, zo ik vertrouw.

DE GEEST.

Kniel biddende ter neder!

JUAN.

Een wyf knielt biddend neder.

DE GEEST.

Neder!

JUAN.

Neen!

DE

DE GEEST.

Bid! bid!

JUAN.

Neen!

DE GEEST.

Ja!

JUAN.

Neen, neen!

DE GEEST.

Ja!

JUAN.

Neen!

Hy fiddert.

Ha!...

DE GEEST.

Voort, voort, booswicht! en vergat!

*Hy laat hem los en verzinkt: donder en bliksem.**Juan vervalt in vertwyfeling.*

JUAN.

Ha! de aarde splyt waar ik my keer!

Een geestendrom dreigt my meer en meer!

Wie red my! ach, wie red my weêr!

Ginds opent zich een graf!

O N D E R A A R D S C H C H O O R.

Ja, 't is nu tyd van klagen,

Ontääarte! wacht uw straf!

JUAN.

Ik voel my door angst beladen,

o Goden! schenk my genade!

Erbarm u toch!... genade!

Slechts voor een korte wyl.

II

I. E-

LEPORELLO.

Wat angst komt hem beladen!
't Berouw komt hier te spade!
Mensch! uit zyn gesteltenis,
Leer! wat vertwyfling is!

CHOR, *als voren.*

Hier helpt geen bevend klagen;
Voort, voort, gevoel uw straf!

JUAN.

o Goden! schenk my genade,
Slechts voor een korte wyl.

LEPORELLO.

Mensch! uit zyn gesteltenis,
Leer! wat vertwyfling is!

CHOR.

Neder! neder!

Neder! — Zink in dit graf!

*Juan verzinkt onder het geluid van den donder;
Leporello valt bevende ter neder.*

ELVIRE, ANNA, OCTAVIO, ZERLINE en
MASITTO, treden, met de Gerechts-
dienaars binnen.

ALLEN, *behalve Leporello.*

Waar mag die snoode zyn?
Wy komen streven,
Door wraak gedreven.
Waar mag hy zyn?

AN-

ANNA.

Die snob verrader
Moordde myn' vader!
De straf komt nader
Voor al zyn kwaad.

LEPORELLO.

Hy is verdwenen;
Angst deed hem weenen;
Hy wierd gefolterd
Door felle pyn.

ALLEN.

Welnu, wat verder?

LEPORELLO.

Hy is verzonken.

ALLEN.

Ó! 'k Bid, verhaal dir toch.

LEPORELLO.

Me ontbreekt den adem noch!

'k Voelde alles beven;
Vlammen en dampen,
Sloegen uit de aarde;
Huilende geesten
Deden hem kampen,
Wierpen de ontaarte,
Vol pyn en smarte,
In 't gloeiende graf!

ALLEN.

Myn leden beven
Noch om de ontaarte!

LEPORELLO.

Hier zwolg hem de aarde!

ALLEN.

't Is vast de geest

Die voor ons trad,

En is verdwenen, hoe men ook bad.

OCTAVIO, *tegen Anna.*

Zult gy eindlyk, o myn leven!

Hart en hand my willig geven?

Het noodlot zelf schynt ons te manen,

Want het heeft myn woord volaan.

ANNA.

Gy ziet myn' oogen noch vol tranen;

'k Ben noch steeds met smart belaën.

OCTAVIO.

Gy hebt my steeds trouw bevonden,

Laat my ras gelukkig zyn.

ANNA.

Ja, ik heb u trouw bevonden,

Gy zult ras gelukkig zyn.

ELVIRE.

Vaart dan wel. De heilige sluizer

Lenig' myne zielewonden.

*(Zy wil gaan; Anna en Octavio houden haar tegen,
en doen haar in hunne omhelzing deel nemen.)*

MASITTO, *tegen Zerline.*

Twysel ban ik uit myn zinnen,

'k Wil voor altoos u beminnen.

ZER-